

A TÍZPARANCSOLAT

**Ne legyenek mellettem idegen isteneid.
Tiszteld apádat és anyádat.
Érzéki élvezet - Nemzés - Cél.
Az igazság felismerése kötelez a kiállásra.**

János evangélium 14/21 ígérete alapján
prófétai módon kapta és írta:

BERTHA DUDDE

Ezek az írások valláson felülállók!
Valláshoz tartozástól nem akarnak senkit eltéríteni, sem valami vallási közösségre rábeszélni. Megjelenésük egyedüli oka, hogy Isten szavát – amit Ján. ev. 14,21 ígérete alapján ad nekünk a mai időkben – az embereknek hozzáférhetővé tegye.

Ján. 14,21: Aki ismeri parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem. Aki pedig engem szeret, azt szereti az Atyám, én is szeretem, és kijelentem magam annak.

Német eredetiből fordította, és közreadja:

G. Szieger Magda

1913 – 2001

és Andronic Judit
2014 Javított kiadás

TARTALOMJEGYZÉK

[Bevezetés](#)

AZ ELBUKÁS FOLYAMATA. A LÉNY MEGISTENÜLÉSÉNEK FOLYAMATA.

ISTEN AKARATA ÉS AZ ELLENFÉL AKARATA. KÁOSZ

JÁNOS 14,21 „ AKI MEGTARTJA PARANCSAIMAT ... ”

A TÍZPARANCSOLAT. A TÖRVÉNYADÁS MEGOKOLÁSA.

Az első parancs

„NE LEGYENEK MELLETTEM MÁS ISTENEID”

„IDEGEN ISTENEID NE LEGYENEK MELLETTEM”

AZ ELLENFÉL ELKÁPRÁZTATÓ MŰVEI – JELENÉSEK

„NE LEGYENEK MELLETTEM IDEGEN ISTENEID...”

A második parancs

„AZ ÚR, A TE ISTENED NEVÉVEL NE ÉLJ VISSZA....”

JÉZUS NEVÉNEK MEGSZENTELÉSE

ISTEN MINDENT FELISMER – IGAZSÁG ÉS LÁTSZAT – AZ ELLENFÉL ÁLARCA

NE HASZNÁLJÁTOK JÉZUS NEVÉT INDOKOLATLANUL

A harmadik parancs

„AZ ÜNNEPNAPOT SZENTELD MEG ”

A SZOMBAT MEGSZENTELÉSE – PARANCSOK

HID ISTENHEZ - IMA - A SZAKADÉK CSÖKKENTÉSE

BENSŐ ÉLET - VISSZAVONULÁS A MAGÁNYBA

AZ ÚR NAPJA - PARANCS?

A negyedik parancs

„TISZTELD APÁDAT ÉS ANYÁDAT...”

SZÜLŐK ÉS GYERMEKEK FELELŐSSÉGE

FELEBARÁT IRÁNTI SZERETET

Az ötödik parancs

„NE ÖLJ”

A TEREMTÉS MŰVEINEK PUSZTÍTÁSA, ÉS ANNAK KÖVETKEZMÉNYEI

KÜZDELEM ÉS ANNAK INDÍTÉKA

AZ ÉLET ÖNHATALMÚ BEFEJEZÉSE

„NE ÖLJ...”

A hatodik parancs

„NE LÉGY HÁZASSÁGTÖRŐ ...”

ERKÖLCSTELENség - ÍRATLAN TÖRVÉNYEK

ÉRZÉKI ÉLVEZET - NEMZÉS - CÉL

AZ IGAZI, ISTEN ELŐTT ÉRVÉNYES HÁZASSÁG

A hetedik parancs

„NE LOPJ”

HATÁRKŐ – SZELLEMI TULAJDON – SZELLEMI GAZDAGSÁG

A SZELLEMI HANYATLÁS OKA – AZ ANYAG UTÁNI TÖREKVÉS

A nyolcadik parancs

„NE ÁLÍTS HAMISAT FELEBARÁTOD ELLEN”

HAZUGSÁG ÉS IGAZSÁG

A SÁTÁN TEVÉKENYSÉGE

AZ IGAZSÁG FELISMERÉSE KÖTELEZ A KIÁLLÁSRA

Kilencedik és tizedik parancs

„NE KÍVÁND FELEBARÁTOD HÁZÁT...”

„NE KÍVÁND FELEBARÁTOD FELESÉGÉT”

FÖLDI TULAJDON ÉS ÖNSZERETET -

SZELLEMI TULAJDON ÉS FELEBARÁTI SZERETET

<u>KÜZDELEM ÖNMAGUNK ELLEN - VÁGYAK ÉS EZEK LEKÜZDÉSE.</u>	
<u>Befejező közlések</u>	
<u>KRISZTUS TANÍTÁSA – A TÍZPARANC SOLAT TELJESÍTÉSE – A SZERETET PARANCSA</u>	
<u>AZ ISTEN ÉS A FELEBARÁTI SZERETET PARANCSA</u>	
<u>A KÉNYSZERÍTETT PARANCS NEM ISTEN AKARATA</u>	
<u>A SZERETETPARANCS JELENTŐSÉGE - ELHIDEGÜLT A SZERETET</u>	

Bevezetés

B.D.Nr:8283

1962. 09.25-26.

AZ ELBUKÁS FOLYAMATA. A LÉNY MEGISTENÜLÉSÉNEK FOLYAMATA.

Szeretetáramkörömből való kilépés azt is jelenti, hogy a lény megfosztja magát minden erőtől és minden világosságtól, mert szeretetáramom világosság és erő, amely mindig újra betölt benneteket, ha szabad akaratból megnyitjátok magatokat szeretetsugárzásomnak. Szereteterőm iránti egykori ellenállásokkal tehát tudatosan feladtátok tökéletességeteket. A belőlem teljes tökéletességben keletkezett lényetek a visszájára fordult – és teljesen ellentétes tulajdonságokat vett fel, elvesztette tökéletességét, és az isteni lény minden jegyét. Az ellentétes oldalra fordult, és ezért már nem tudott többé a közelemben tartózkodni. Felvette annak a tulajdonságait, aki az ellenpólusommá lett, aki elsőként fordította visszájára lényét, és elpártolt tőlem.

Ellenpólusommá lett, aki birtokba akarta venni a megteremtett lényeket, jóllehet azok az én erőmből keletkeztek, aki számtalan szellemi lény teremtésére használta az akarátát - tehát ők az én részem is voltak. Ezért egyszer maguknak kell eldönteniük, hogy kihez akarnak tartozni: hozzám□vagy Ellenfelemhez. Amikor még a közelemben voltak, át voltak sugározva világossággal és szeretettel, tehát mérhetetlen erő volt a birtokukban. Azonban az, akinek az akarata az erőm felhasználásával létrehozta őket, végbevitte, hogy elbukjanak mellőlem. Ez a lény önmagát mint Istent és Teremtőt állította szemük elé, rávette őket hogy őt kövessék, őt, akit láthatnak, aki egész szépségében sugárzott.

De amíg szereteterőm átsugározta őket, engem is elismertek annak a lénynek, akiből keletkeztek. Ennek ellenére a másik felé fordultak, és visszautasították szeretetsugárzásomat, ami az erő és a világosság elvesztését jelentette számukra. Ellenfelemnek tehát könnyű dolga lett, szabad akaratból követték, és ezáltal a mélybe/hiányba/ zuhantak. Már nem voltak boldogok mint azelőtt, amikor korlátlanul kapták szeretetemet, hanem a kín állapotába

jutottak, elvesztették szabadságukat, világosság és erő nélküli lények lettek, akik már magukat sem ismerték fel.

Elvesztették én-tudatukat, mert ami egykor belőlem mint erő kisugárzott, az hosszú időn keresztül nem maradhatott tevékenység nélkül, mert az örökkévalóság törvénye szerint az erőnek tevékenyvé kell válni. Tehát a belőlem egykor lényként kisugárzott erőt átformáltam, és más formában való teremtmények keletkeztek belőlük, amelyeket akaratom által egy szolgáló tevékenységre rendeltem. Mindegyik teremtett dologhoz tehát egy ilyen szolgáló funkciót irányítottam, és így a kisugárzott erő teljesítette rendeltetését.

9.26-án: Tevékeny lett, ám mindig csak akaratom szerint. Egykor szabad lényeket helyeztem ki magamból, akik az állandóan hozzájuk áramló szereteterőt szabad akarattal használták, anélkül hogy azt meghatároztam volna. De velem azonos akarattal tették, mert erről az illető lény szeretete kezeskedett, mert ez a szeretet nekem szólt. Ezek a lények tehát egykor kudarcot vallottak, egy teljesen fordított állapotba jutottak, azonban egy nagyon kínos fejlődési út által ismét képesek lesznek öntudatos lényekként az akaratomat a magukévá tenni. Ezáltal azt igazolják, hogy az ismét korlátlanul hozzájuk áramló szereteterőt rendeltetésének megfelelően használják. Tehát hogy önmagukat mindenekelőtt ismét azzá az ősi lényé alakítják, mint aki tőlem vette az indulását, hogy aztán ismét velem és mellettem alkothasson és tevékenykedhessen szabad akarattal - akinek azonban ez a szabad akarata most már teljesen hozzáidomul az enyémhez, mert ezt az akaratot a szeretetet határozza meg, és az igazi szeretet soha nem irányul ellenem, hanem vágyódik rám és a velem való egyesülésre.

Az egykor tőlem kisugárzott erő nem maradhat örökké tevékenység nélkül, ám ha ellenem való tevékenységre használják, akkor magam akadályozom meg hatékonyságát. Ezért az egykor tökéletes lényként kisugárzott teremtményt feloldottam kicsi és még kisebb erőszikrákká, amelyek akaratom szerint tevékenyek.

De arról is gondoskodom, hogy ezek a szikrák mind ismét egymásra találjanak, és újra az egykor teremtett lényé váljanak, mert csak ezeknek a lényeknek kerül ismét birtokába az öntudat és a szabad akarát, amit egészen és teljesen meg akarok nyerni magamnak, de soha nem fogom kényszeríteni arra, hogy átadja magát nekem. Mert a szabad akarát az isteni eredet jele, az isteni teremtmény ismertetőjegye, ami garantálja a legmagasabb boldogságot. Azonban a szabad akarát törekedhet a legmélyebb sötétségre is, anélkül hogy ebben megakadályoznám. Mert tudtam, hogy ezek a mélybe bukott lények a legmagasabb célt is újra elérhetik, hogy ezek, akik mint „teremtményeim” keletkeztek, de elszakadtak tőlem, ezek egyszer „gyermekeimként” fognak visszatérni, amihez éppen a szabad akarát a feltétel - tehát az én akaratomat ezegyszer figyelmen kívül kell hagyniuk, és ez most az emberkénti földi életidő alatt történik. Ekkor az ember szabadon, önmagától törekedhet a megistenülésre, és el is érheti, ha minden kényszer nélkül teljesíti az örök Rend törvényét, ha

szereketben él, tehát magát szeretetté alakítja, azaz újból magára veszi ős-lényét, amiként teremtetem, és megadja istenségének bizonyítékát azzal, hogy akarata ugyanaz, mint ami az enyém, és ezzel eléri a tökéletességet, ami gyermekemmé teszi, ami megmarad minden örökkévalóságon át.

Ámen.

B.D. Nr:3392

1945.01.04.

ISTEN AKARATA ÉS AZ ELLENFÉL AKARATA. KÁOSZ

Isten akaratát az emberek nem veszik figyelembe, hanem a saját akaratuk lép előtérbe, és ha ez nincs alárendelve az isteni akaratnak, akkor ez ellentétes irányú. Viszont egy istenellenes akarat olyan tetteket visz végbe, amelyeket Isten bűnösnek tekint, mert hiányzik belőlük minden szeretet, mert csak az az ember tevékeny szeretetben, akinek akarata Isten felé fordul, és ezáltal csak Isten akaratát engedi érvényesülni. Isten csak a jót akarja, és minden ember, aki azon fáradozik, hogy jó legyen, aláveti magát Isten akaratának is.

De Isten ellenereje állandóan és mindig befolyást akar nyerni az ember fölött, akinek akaratát Isten ellen próbálja lázítani, tehát hogy az ember saját hasznára érvényesüljön, ezzel lemondjon a jótettektől, és helyette istenellenes, önző tetteket vigyen végbe. Minél több befolyást szerez magának Isten Ellenfele az embernél, az annál kevésbé tud eleget tenni az isteni akaratnak, és eltávolodik Istentől, ezért tettei szeretetlenek lesznek. És ahol nincs szeretet, ott Isten sem lehet jelen, és ahol nem figyelnek akaratára, ott nincs felismerés, nincs bölcsesség, és nincs világosság.

Az embereknek alá kell vetniük magukat Isten akaratának, ha szellemben érlelődni, és a felismerés világosságára akarnak jutni, mert Isten akarata az az isteni törvény, melynek nem szabad ellenére tenni, nehogy a lélek kárt szenvedjen. Mert bármiféle törvény megszegése hátrányos következményt von maga után, mihelyt a törvényadónak hatalma van, hogy az átlépést megbüntesse. De az emberek nem ismerik már el Isten hatalmát, és ezért gondolkodás nélkül akarata ellen cselekszenek.

Mivel Isten akarata bölcsességgel van párosulva, az istenellenes akarat elhagy minden bölcsességet, tehát törvényszerű, hogy ennek következménye egy kaotikus állapot legyen, egy rendetlenség, egy szétesés, és végül a pusztulás. Az isteni akarat felépítő, az istenellenes akarat azonban pusztító, mert Isten Ellenfele helyezte az emberbe, tehát az embert ő veszi rá arra, hogy pusztítson, mert neki hiányzik hozzá a hatalma.

Ezért állandó a törekvése, hogy az ember akaratát elfordítsa Istentől, és az isteni akarat figyelmen kívüli hagyásával rávegye az embert az isteni Rendbe ütköző cselekedetek kivitelezésére. Ennek következtében az embereknél a maga számára a legnagyobb befolyásra tesz szert, így az emberek minden alkalmat felhasználnak a teremtett

dolgok pusztítására. Az ember alá van vetve neki, nincs saját akarata, mert ezt teljesen átadta neki - csak azt teszi meg, ami teljesen ellentmond Isten akaratának, nincs szeretetből induló tette, hanem csak irigység és gyűlölet. Isten akaratát már nem tisztelik, és a következmények visszafordíthatatlanul bekövetkeznek. Isten akadály nélkül engedi cselekedni az embert, míg a pusztítás művét olyan mértékig kivitelezi, hogy az visszaüt az emberre - míg a káosz nem lesz akkora, hogy maguk az emberek is elpusztulnak benne. Mert Isten akarata isteni Rendet is jelent, és egy akaratával szembeni cselekvés elgondolhatatlanul hátrányos kihatású a Földön, és még messze több a Szellemi Birodalomban.

Ámen.

B.D. Nr:7375

1959.06.23.

JÁNOS 14 „ AKI MEGTARTJA PARANCSAIMAT ...”

Ha önként megtartjátok parancsaimat, úgy szerettek engem, és én kinyilatkoztathatom magamat. Mindig megnyilatkozok azoknak, akik hallani akarnak, soha nem maradok néma vagy elhúzódó, mert szeretlek benneteket, és semmit sem kívánok bensőségesebben, mint hogy megszólíthassalak, párbeszédet folytassak veletek, és így megnyilvánuljak Atyaként, aki azóta vágyódik gyermekei után, mióta elpártoltak és elbuktak.

Szeretetem nem lett kisebb az elpártoltak iránt, ezért mindent megteszek, hogy újra visszahívjam őket. Amint tehát meghallja hangomat és ezt felismeri az én hangomként, amint vágyódik a megszólításomra, már a visszatérés útjára lépett, már közel van az Atya szívéhez, csak tudatosan kell a kapcsolatot keresnie velem, hogy aztán bizonyossággal megtalálja az egyesülést is, ami ismét meghozza neki a kezdetben érzett a boldogságokat.

Nektek kedveseim, akik a Földön éltek, csak parancsaimat kell önként megtartanotok, azaz teljesítenetek kell akaratomat, és minden időben biztosak lehettek a megszólításomban is. Nagy kegyelmekben részesültök, mert amikor megszólítalak, úgy az a kegyelmek hozzátok vezetését jelenti, melyek tökéletességre segítenek, boldogságra, ami könnyűvé teszi a hozzám való visszatérés útját, és a cél elérését.

De milyen kevés ember hiszi el, hogy beszélni szeretnék hozzájuk, hogy meghallhatják hangomat ha akarják, és ezért csak a feltételeket kell teljesíteniük. De milyen kevés ember ismeri fel a hozzájuk beszélő Atya hangját, amikor követeim által hozzájuk vezetem.

Bár mindannyian „gyermekeim” akarnak lenni, de az „Atya” hangját nem képesek felismerni, mert még távol állnak tőlem, mert parancsaim megtartása nehezen teljesíthetőnek tűnik nekik, és ezért még nincs meg a képességük, hogy meghallják halk hangomat szívükben.

Pedig én beszélek az emberekhez, és mindenki hallhat, csak higgyen bennem, teljesítse az Isten- és felebaráti szeretet parancsait, és így csendben és hittel figyeljen bensőjébe, hogy mit akarok mondani. Meghallhat engem, és végtelenül boldog lesz, hogy az Atya beszél gyermekével.

Ámen.

B.D.Nr:1501

1940.07.03.

A TÍZPARANCSOLAT. A TÖRVÉNYADÁS MEGOKOLÁSA.

Az Isten- és felebaráti szeretet parancsa magában foglal minden parancsot, amit Isten Mózesen keresztül adott, tehát az ember teljesíti a tízparancsolat minden parancsát, ha az Isten- és emberszeretet nagy parancsát megtartja.

Rendkívül fontos informálódnotok a tízparancsolat keletkezésének okáról, mert olyan sokféle elképzelés kering róla, ami könnyen arra vezethet, hogy kétségbe vonják az isteni szeretetet. Abban az időben olyan állapotok voltak az embertársak között, amelyek szembetűnően jelezték szeretetlenségüket. Így már nem gondoltak az egy Istenre, leírhatatlanul nagy volt a vonzalom a világhoz, a Mammon szeretetéhez, minden földi örömhöz, és nem vették figyelembe sem embertársaik tulajdonát, sem azt, hogy mivel tartoznak Istenüknek és Teremtőjüknek. Akaratlanul a Sátán hatalmába adták magukat, mindannak hódoltak, ami az Ő része.

És Isten rettenetes nyomorúságot engedett jönni az őt elfelejtő emberekre, ezáltal belső visszafordulásra kényszerítve őket. Felismerték alacsony szellemi állapotukat, és ezért Isten segítségét kérték, hogy kijussanak a testi és szellemi szorultságukból. Isten ekkor Mózesen keresztül olyan formában közölte akaratát, ami minden egyes részletet megvilágított, és ami az emberek hamis életvitelét a legnagyobb tisztasággal szemük elé tárta.

A Sinai hegyen történt törvényadás körülménye annyira közismert volt, hogy a legmegrögzöttebb bűnös is felismerhette Isten hatalmát és nagyságát, és a törvényekben most Isten akaratát is meg kellett ismernie, ami mély benső megjavulást követelt tőle.

Isten Mózesen keresztül rendíthetetlen hangon megadta törvényeit, általa erőteljesen megvilágította az emberek hamis életvitelét, szemükre vetve bűnös életüket. Mert az egyáltalán nem felelt meg az isteni követelményeknek, és az emberiség abban az időben szellemileg annyira elvakult volt, hogy mindenre külön parancsot kellett adni, hogy az igazságtalanságot szemléletessé lehessen tenni.

Ami hozzájárult testi jóérzésükhöz, azt gondolkodás nélkül igénybe vették, anélkül, hogy embertársuk jólétére gondoltak volna, tehát viselkedésük által sem ismerték el az örök Istenséget. Semmit sem tettek, hogy Isten tetszésére éljenek, ezzel szemben megtettek

mindent, hogy embertársaikat károsítsák, és a maguk javát keressék. A szellemi mélypont így láthatóan kiderült, azért mert Isten megkönyörült, és hírt adott erejéről, hatalmáról, és különösen szeretetéről, amit teremtményeitől hasonlóan megkívánt.

Jézus Krisztus a Földön ugyanezt tanította, minden más elé helyezte az Isten iránti szeretetet, és a felebaráti szeretetet - mint az Isten iránti szeretet bizonyítását. Ennek következtében az isteni akaratot az teljesíti, aki figyelembe veszi e két parancsot, amelyek megtartása szükséges, hogy minden ember életének tartalma legyen.

Ámen.

Az első parancs

B.D.Nr:4978/1

1950.10.03.

„NE LEGYENEK MELLETTEM MÁS ISTENEID”

Vezérfonalat adok, hogy miszerint éljtek a Földön, és hogyan teljesítsétek akaratomat: tartsátok mindig szem előtt szeretet-parancsaimat, akkor nem tudtok vétkezni soha, mert a szeretetben élt élet mindig örök Rendem szerinti élet, és kizár minden bűnt. Az Isten és a felebarát iránti szeretet-parancs magában foglalja az örök Rend parancsait és a prófétákat, tehát a tízparancsolat - melyeket Mózesnek adtam - nem szűnt meg a szeretet-parancsom által, hanem csupán megerősítette ezeket. A tízparancsolat benne van az én két parancsomban, melyben az irántam és a felebarát iránti szeretetet kívántam.

Egész szeretetedet egyetlen Istennek add, tehát csak egy lény legyen, aki felé egész szíveddel törekszel, akit szeretsz és tisztelsz, és akit elérni törekszel. Ne legyen számodra semmi, ami ezt a legtökéletesebb lényt - Istenedet - pótolja vagy kiszoríthatná, mert minden más, ami kívánatos az ember számára, az olyan isten, amely csökkenti igaz Istened iránti szeretetedet, ezért nem lehet megtérni mellettem. Szereteted teljesen és egészen nekem szóljon, Istenednek, Teremtődnek, és öröktől való Atyádnak. Mert ebből a szeretetből alakul ki életutad, akaratod és felismerésed.

Aki engem mindenképp felett szeret, az mindent megnyert: engem, szeretetemet, és az örök életet mellettem. Ez az első parancs, azonban magában foglalja a második parancsot, a felebarát iránti szeretetet. Mert a szeretet az irántam, amit teremtettem, szintén az irántam való szeretetet megvallása, ezért a két parancs nem választható el egymástól.

Ámen.

B.D.Nr:8298

1962.10.14.

„IDEGEN ISTENEID NE LEGYENEK MELLETTEM”

Ne legyenek mellettem isteneitek... Ezek nagy jelentőséggel bíró szavak, mert mindaz, amire a földi élet során törekedtek, könnyen fontosabbá válhat számotokra, mint én, Istenetek és öröktől fogva Atyátok - mert amint szívetek földi javakon csüng, emiatt nem keresitek a kapcsolatot velem. Akkor tehát ez lett az istenetek, amire minden érzékszervetekkel vágyódtok. És ha meg is tartotok mellette - mert elismertek egy hatalmat felettetek, aki megteremtett - úgy mégis van idegen istenetek mellettem, ami megfelel a szívetekből felszálló vágyaknak.

Akár földi javak, megtiszteltetés és dicsőség utáni vágy, akár emberek, ami kiszorít engem szívetekből, ezek mindig idegen istenek, amik megakadályozzák a magasabb szintre való emelkedéseteket, mert ezek mind mulandó istenek, és fel kell áldoznotok őket a földi élet befejeztével. Egykor elhagyottan érkeztek a túlvilági Birodalomba, ha nem engem helyeztek mindenek elé, aki földi életetek egyetlen célja akarok lenni, és akihez minden erőtőkből igyekeznetek kell, ha boldogok akartok lenni.

Istenetek és Teremtőtök vagyok, akitől egykor elindultatok, és azt akarom, hogy felismerjétek és elismerjétek. Ennek bizonyosságát adjátok, amikor készek vagytok mindent odaadni értem és szeretetemért cserébe - akkor valóban én vagyok az egy Isten számotokra, hozzám tartozónak érzitek magatokat, aki atyátokként kapcsolatban akar lenni veletek minden időre és mindörökké.

Azonban szemléljétek földi életeteket, amely csak akkor tűnik számotokra értékesnek, ha mindenetek megvan, amire szívetek vágyik. Tehát sok istent teremtettetek magatoknak mellém - feltéve, hogy hisztek még bennem, mint Teremtőtökben. Ez a hit viszont értéktelen, amíg nem törekedtek komolyan hozzám, amitől azonban a világ és az utána való vágy visszatart. Sok olyat szerettek, ami Ellenfelem tartozéka, és le kell győznötök az ezek iránti vágyat, hogy magam kerüljek gondolkodástok középpontjába, s minden más istent elejtsetek.

De akkor is más istent állítotok mellém, amikor a Szellemi Birodalomból lényeket hívtok abban a hitben, hogy könyörgésük által eléritek a célt, az örök boldogságot. A hozzám való beállítottságotok ekkor sem helyes, mert a földi élet feladata éppen az, hogy visszaállítsátok velem a kapcsolatot, amit egykor szabad akaratból megszüntettetek. És ezt a tettet - a szabad akaratú és tudatos visszatérést hozzám - magatoknak kell végbe vinni, ezt egyetlen közbenjáró sem tudja megtenni. Ők majd mindig csak gondolatban mutatják meg az utat hozzám, amelyen visszavonhatatlanul magatoknak kell járni, hogy boldoggá váljatok. Mert tudnotok kell, hogy ezeknek a Világosság-beli lényeknek olyan nagy a szeretete, hogy szeretnének visszahozni benneteket hozzám, de ismerik az örök Rendem törvényét, és tudják, hogy nem kényszeríthetik egy ember

akarátát és gondolkodását sem a Földön. Én viszont örök Rendem törvénye alapján megkívánom, hogy minden lélek szabadon tegye meg felém az utat, mert Istenük akarok lenni és maradni, akiért készek mindent odaadni. Teljesen és egészen akarom szíveteket, mert be akarom tölteni szeretetemmel. De amíg szívetek még nem szabad a kívánságoktól és mindenfajta vágyaktól, tehát még idegen istenek vannak a szívben, ezek megakadályozzák, hogy beköltözzek, és egyedül uralkodjak benne. Azonban ha egy lélek egészen és teljesen az enyém, ez azt jelenti, hogy a legnagyobb boldogságot készíthetem neki, és valóban nem bánja meg, hogy a többi értéket odaadta, becserélte értem, aki most szíve egyedüli uralkodója vagyok, és a bensőséges kapcsolatot köztünk már nem szüntetheti meg semmi.

Ezért komolyan vizsgáljátok meg magatokat, nincsenek-e bennetek kívánságok, amelyek többet jelentenek nektek, mint én - legyenek azok anyagi dolgok vagy emberek - és vegyétek le őket trónjuktól, hogy az első hely az enyém maradjon. Fojtsatok el magatokban minden földi kívánságot, és szabaduljatok meg minden bálványimádástól - ami alatt minden, a világhoz való szeretet értendő - mert ekkor valóban Ellenfelemnek, a sötétség fejedelmének szolgáltok, mert ez a világ az övé, tehát ő az istenetek, és minden bemutatott áldozat neki szól. Ekkor a Mammon az istenetek, és ez az isten felőröl, mert nem tartozik a Birodalmamba, ahol egyedül uralkodom szeretetben és bölcsességben. Akik hozzám akarnak tartozni, egyedül engem imádjanak, azaz csak engem hordjanak szívükben, és én nem csak Istenük és Teremtőjük, hanem Atyjuk is leszek.

Ámen.

B.D.Nr:7045 1958.02.17-20.

AZ ELLENFÉL ELKÁPRÁZTATÓ MŰVEI – JELENÉSEK

Ha egyszer valaki betekinthetne a pokol mélyére, az alvilág fejedelmének területére, az nem csodálkozna, hogy milyen tettekre képesek e világ lényei. Mert valamennyien Ellenfelem hatalma alatt állnak, és lényük is annyira hasonló az övéhez, hogy mindig egyetértenek egymással, és ezért túlságosan is készséges szolgák. Mindenütt garázdálkodhatnak ahol emberek vannak, akiket megpróbálnak befolyásolni, hogy hasonló rossz beállítottsággal cselekedjenek és gondolkodjanak.

De ez a terület az enyém is, mert az én erőmből keletkezett minden, az emberek éppúgy, mint az egykor teremtett őszellemeik, valamint a Teremtés dolgai, amelyek most az emberek, és az emberi testbe öltözésre még nem engedett szelleminek a tartózkodási helyeül szolgálnak. A Teremtés ez utóbbi dolgai fölött Ellenfelemnek és szolgáinak nincs hatalma, de az embert befolyásolhatják, és ezt minden lehetséges alkalommal meg is teszik. Próbálnak olyan hatást gyakorolni az emberek akaratára, hogy azok engedjenek vágyaiknak, - de nem kényszeríthetik az emberi akaratot. Az ember nagy veszélyben

van, ha maga nem védekezik a minden pusztulást hozó befolyás ellen. Nagy veszélyben van, de nincs a veszély tudatában. Ha át tudná látni az egész tervet, Ellenfelem és követői mélységes gonoszságát, akkor óvakodna tőle, vigyázna és imádkozna. De az Ellenfél ért az emberek megtévesztéséhez, barátként lép hozzájuk, pedig a legnagyobb ellenségük, és az is marad, csak a tönkretételüket akarja. Tehát mindent felkínál az embernek, amire emberi létében vágyódhat. Elsősorban a világ javaival és örömeivel csalogatja, és a csábításoknak csak kevés ember képes ellenállni. Így sikerül neki felszítani az anyagi mohóságot, és ekkor már többnyire el is buktak, mert csak nehezen tudnak ettől a vágytól megszabadulni, ehhez segítségre van szükségük, de nem fordulnak ahhoz, aki ezt a segítséget megadhatná.

De Ellenfelem nem elégszik meg ennyivel, újra teljesen birtokba akarja venni az ember lelkét, azokból is ismét szolgákat akar magának, akik már közel vannak, hogy ismét visszatérjenek hozzám. Ezért gonosztettekre akarja őket rábírní, hogy ismét teljesen hatalmába kerüljenek. Bűntársai segítik ebben, és mérgező leheletükkel ott is gyengítik az ellenállást, ahol a gonosz lények befolyása még nem egészen tudott áthatolni.

Ha a pokol eme küldöttei és fejedelmük nyíltan megmutatnák szándékukat, akkor jól felismerhetők lennének, és ellenállásra találnának. De rejtetten munkálkodnak, a jó álarca mögé bújnak – igen, azt sem szégyellik, hogy olyan álarcot vegyenek igénybe, ami a tisztaság és becsületesség látszatát kelti. Ezáltal még azokat az embereket is megnyerik, akik egyéb területeken vigyáznak, hogy lelkük az ellenség kezébe ne kerüljön. Sajnos ezen embereknél hiány van az éberségben és az igazi imában, amelyet szellemben és igazságban kellene hozzám küldeniük. Ezért könnyelművé és felületessé váltak, különben nem estek volna ilyen megtévesztésbe, különben felismernék az ellenséget az álarc mögött is. Azért hagyják magukat megtéveszteni, mert nem elég erős bennük a jóra való akarat, és az utánam való vágyakozás sem. Én valóban segítek azoknak, akik nem akarnak tévedésbe jutni, és valóban nem engedem romlásba jutni őket, ha az akaratuk kizárólag felém irányul.

Ellenfelem furfangosan és alattomosan dolgozik. Ez minden ember előtt ismert, ezért legyen minden ember éber, és ne engedje, hogy szemfényvesztéssel elámítsák. Jöjjön mindig hozzám, és kérjen tőlem felvilágosítást, ajánlja magát mindig nekem, és kérje védelmemet, akkor Ellenfelemnek nem sikerül megtévesztenie, és az ember a veszélyt a maga akaratával tudja megszüntetni. Ellenfelem nem kényszerítheti az ember akaratát, de én mindig megerősíthetem azt, ha az komolyan felém fordulva marad. Erre minden embernek adott a lehetősége, mert akaratomat közlő szavaimról minden ember közvetlenül, közvetítő nélkül ismeretet szerezhethet, és ez a legbiztosabb védelem, és a legerősebb fegyver azzal szemben, aki tönkre akarja tenni.

Ámen.

Ellenfelem egy különleges trükkje, hogy az embereket arra készíti, toljanak félre gondolatvilágukból oly módon, hogy „más isteneket” állít eléjük, és azt az elképzelést ébreszti bennük, hogy azok az „istenek” majd hidat képeznek közöttünk. Tehát elhiteti, hogy azoknak az „isteneknek” köszönhető, ha én kegyesen az emberekhez hajlok. Ennek érdekében az embereknek mindent meg kell tenniük, mindenekelőtt meg kell szerezniük ezeknek az „isteneknek” a jóindulatát. Ezek mind „idegen istenek”, melyeket így közénk állítanak, és közbenjárónak kérnek.

De ti vegyétek utatokat közvetlenül hozzám, mert ez a földi életetek egyetlen oka és célja. Ha tudjátok miben állt egykori bűnötök, akkor azt is tudjátok, hogy ezt a bűnt csak az ellenkezőjével lehet jóvátenni. Egykori bűnötök pedig a tőlem való tudatos elszakadás volt, tehát tudatosan kell helyreállítani velem a kapcsolatot, és ezáltal kell felismernetek egykori bűnötöket, és előttem megvallanotok. Egyetlen lény - legyen mégoly megvilágosult - sem törlesztheti le helyettetek egykori bűnötöket, és senki helyettesítő kérését nem fogadhatom el, mert az akaratváltozás saját munkátok kell legyen, saját akaratból kell személyesen hozzám jönnötök, mert csak akkor állítható helyre a kapcsolat, melyet szabad akaratból szakítottatok meg.

Ellenfelem ravasz fegyvere, hogy ezt a visszatérést - a tudatos összekapcsolódást velem - lehetőleg elhalassza, vagy teljesen megakadályozza azzal, hogy elhiteti veletek, hogy a célt kerülő úton is elérhetitek. Ezzel a fegyverrel azokhoz közeledik, akiknek még van jóakaratauk, és nem zárkóznak el bármiféle hitbéli tanítás elől, akiket tehát könnyű megtéveszteni. Mert az emberek gondolatait akarja tévútra vezetni, időt akar nyerni, el akarja torlaszolni a felém vezető utat. Ezért helyezte a világba a tévtanítást a „túlvilági közbenjárókról” (a szentek közbenjárásáról – a fordító megjegyzése) és számtalan követőre talált. Igaz, hogy az emberek közbenjáróként segíthetnek a túlvilági gyenge lelkeken, mert ez a lelkek iránti szeretet bizonyítéka, s ez engem a lelkek megerősítésére készítet, mert igen nagyra becsülöm az emberek szeretetét. De teljesen más a helyzet a kérelemmel Világosság-beli lények részéről. Ők mindannyian szeretetteljesek, és valóban hatalmukban áll minden emberen segíteni. De éppen nagy szeretetbőségük által igen bölcsek is. Mindannyian tudnak az ősbűnről, örök megváltó tervemről, a földi élet céljáról és rendeltetéséről. Tudják, mi által juthat vissza hozzám ismét az elbukott lény, mi által érkezhethet vissza az eredeti állapotába. És e tudásuk soha nem engedi, hogy önhatalmúlag kiszabadítsák az embereket bűnös állapotukból.

Szeretetük a megváltatlanok iránt nagyobb annál, semhogy megtagadnák valakitől segítségüket. De irántam való szeretetük még ennél is nagyobb. Ezért soha nem nyomulnának előtérbe az emberek gondolataiban, hanem állandóan csak azon tevékenykednek, hogy a gondolataikat rám irányítsák a felismerésben, mert az embereknek előbb velem kell helyreállítaniuk a kapcsolatukat, ha segítséget

szeretnének az üdvösség eléréséhez. Tehát ezeknek a Világosság-beli lényeknek soha nem lesz olyan akaratuk, hogy az utat feljűk vegyék, és hagyjátok a drága időt eltelni, amit visszatérésekre meghatároztam. Még kevésbé támogatnák cselekvően a tévtanítást ezek a Világosság-beli lények - amennyiben megjelenének az embereknek. Ezt a ravaszságot Ellenfelem alkalmazza, a sötétség növelésére vakfényeket villant fel. Kihaszználja az emberek elsötétült szellemi állapotát, akik nem gondolnak szavaimra: „Ne legyenek mellettem idegen isteneid”, és „Ne készíts faragott képeket, hogy ilyeneket imádj!”

A legtisztább és legszentebb lény, aki földi testemet megszülte, soha nem akarja arra ösztönözni az embereket, hogy azok hozzá kiáltsanak segítségért, mert a hozzám való szeretete határtalan, és minden tőlem egykor eltávolodó lényt ismét hozzám kíván vezetni, mert ő is szereti ezeket a lényeket, és szeretné előmozdítani hozzám való visszatérésüket. És éppen ennek a mindenekfelett szent lénynek a legerősebb ellenfele Lucifer, aki nem riad vissza tervei kivitelezésekor igénybe venni az Ő képmását is. Ez a kép mindig akkor kerül elő sátáni szemfényvesztésként, amikor reális esély van rá, hogy átlátják játékaikat, amikor megkérdőjelezzik a tévtanításait, és egy kis világosság akar áttörni. Ekkor Ellenfelem ismét akcióba lép, és úgy dolgozik, hogy hatalma hirtelen újra megerősödik, mivel az emberekre a legmélyebb sötétséget teríti, és ezáltal azok újra beleesnek a csapdájába. Ez azért történhet meg, mivel túl kevés szeretetet gyakorolnak ahhoz, hogy világosságot gyűjtsanak magukban, ami valóban tisztázást hozna, és rátalálnának a helyes útra – a közvetlenül hozzám vezető útra.

(02.20-án:) Ha az emberek mindig csak szeretetben élnének, nem fordulnának elő ilyen szellemi zűrzavarok és tévedések, mert mindent felismernének. De gyakran éppen azok az emberek figyelnek a legkevésbé lelkiismeretükre, akikre a külső események nagy hatást gyakorolnak. A világias rendezvények szinte kitöltik a lelki életüket, különösen ha vallásos cselekmények fedőkabátját hordják magukon. Igénybe veszik az ember érzékszerveit, és elködösítik a lelket. Ezért van Ellenfelemnek könnyű játéka, az emberek bedőlnek a tevékenységének, pedig átláthatnának rajta és felismerhetnék, ha szeretet lakozna szívükben, mert a szeretet egyben világosság is, és mert a szeretet megvilágosítja az ember szellemét. Ez tehát a magyarázata annak, miért vannak tömegek Ellenfelem szemfényvesztései mögött, amit úgy képviselnek, mint tőlem érkező igazságot. Csak egy kevés ismeret kellene, és felismerhetnék az emberek a jelenések értelmetlenségét, ami soha nem egyeztethető össze isteni szeretetemmel és Megváltó Tervemmel. Mert földi testem anyja soha nem fogja oda adni magát, hogy olyan események középpontja legyen, ami által elzárja a tömegek közvetlen felém vezető útját. Az emberek figyelmét és gondolatát soha nem akarja önmagára irányítani, mert ez azonos lenne az én háttérbe sorolással, akinek egykor minden szeretetét és odaadását ajándékozta.

Ellenfelem befolyásának következményeként az érintett emberek teljesen hamis nézetet alakítottak ki. Saját isteneket teremtettek mellém, és most körülöttük táncolnak – de az egyedüli Istenükre nem gondolnak, akitől egykor eltávoztak, és akihez egykor szabad akaratukból vissza is kell térniük. De akaratukat hamisan irányítják, mert Ellenfelem ért hozzá, hogyan tárjon vakfényeket szemük elé, mert maga is álarcban dolgozik, és isteni tiszteletadást követel az emberektől. Ő az, aki létrehoz minden jelenést, ő az, aki jámbor emberek valódi látomását is a maga céljára próbálja kihasználni, hogy a tömeget ösztönözze elhinni, miszerint egy mindenekfölött szent és tiszta lény nyilatkoztatta ki magát – aki azonban soha nem fog ily módon megnyilatkozni. De az emberek hinni akarják ezt, és nem lehet őket ebben megakadályozni. Magam viszont mindig adok elég világosságot nektek, akik a tiszta igazságot kívánjátok.

Ne engedjétek zavarba hozni magatokat, mert Ellenfelem egyéb dolgokat is tesz még, és célja mindig a tömegek megnyerése lesz. Már ez is jel nektek, hogy ki áll a szokatlan tevékenység és jelenések mögött, mert én mindig rejtve dolgozom, és Világosság-beli követeim soha nem tolakszanak előtérbe. De az én tevékenységemre csak kevesen figyelnek, viszont Ellenfelem tevékenysége mindig megmozgatja az egész világot - ami már önmagában is órá jellemző, és erről fel is lehet ismerni.

Ámen.

B.D.Nr:6070

1954.05.10.

„NE LEGYENEK MELLETEM IDEGEN ISTENEID...”

Akinek szereteteket adjátok, az az istenetek. Vizsgáljátok meg komolyan magatokat, mire vágyódik szívetek, és ha gondolataitok földi dolgokra irányulnak, akkor a Mammon az istenetek, akkor egy bálványt szolgáltok, akkor a sötétség urának áldozatai vagytok. S bár szátok azt mondja „hiszek Istenben” - ezek üres szavak. A szeretet Istenét azonban nem ismeritek, amíg egy bálványnak szolgáltok. Mert ha meggyőződéssel hinnétek a szeretet Istenében, akkor kíváncznátok is utána, egyedül neki szolgálnátok, és eloldódnátok mindentől, ami a világhoz tartozik, akkor nem lenne más istenetek mellettem. Minden szereteteket egyedül nekem ajándékoznátok, és az én szeretetemet is örökre birtokolnátok.

Nem kellene oly könnyelműen bánnotok az „Isten” szóval, e szó legmélyebb értelmének tudatában kellene lennetek. Gondoljátok meg, hogy Isten a legmagasabb és legtökéletesebb lény, és egész szeretetetek teljes az övé legyen. Ne beszéljétek a bennem való hitről addig, amíg még más isten is kívánatos számotokra - a földi Mammon, akit ti emberek mindenek felett szerettek. Akkor nyíltan is vállaljátok őt, és ne vegyétek szátokra a nevemet... Mert én, öröktől való Istenetek és

Atyátok birtokolni akarom egész szereteteket, és nem akarok osztozni rajta azzal, akihez valójában törekedtek.

Én vagyok az Úr, az Istenetek... ne legyenek mellettem más isteneitek. Így hangzik a parancsolatom, amit ti emberek teljesen töröltetek emlékezetetekből, mert mindannyiatoknak vannak mellettem idegen istenei, szívetek földi javakon csüng. Így mindaddig bálványimádók vagytok, amíg énértem nem tudtok megszabadulni a világtól, amíg egész szíveteket nem tölti be az irántam való vágyódás. Egyedül én vagyok a jó, az igaz, a szeretetreméltó, s aki mellettem még más isteneket is imád, annak nem igazi a bennem való hite. Különbö minden egyebet számúzne szívéből, hogy egyedül engem fogadjon be, hogy egyedül nekem szolgáljon. Csak egy úrnak szolgálhattok. Ahol a szeretetetek, ott az Istenetek. Jól fontoljátok meg e szavakat, és vizsgáljátok komolyan magatokat, kinek ajándékozzátok szereteteket. Mert akit szerettek, az vesz birtokba benneteket, hogy boldoggá tegyen, vagy pusztulásba vigyen.

Ámen.

A második parancs

B.D.Nr:4978/2

1950.10.03.

„AZ ÚR A TE ISTENED, NEVÉVEL NE ÉLJ VISSZA.....”

Hogy megtanuljátok szilárdan, rendíthetetlenül hinni bennem, éreznetek kell közelségemet, meg kell éreznetek, hogy magam beszélek hozzátok, és minden gondolatotokra, kérésetekre válaszolok, ha az kimondatlan is. Mindig részt veszek benső életekben, ismerem kérdéseiteket, és meg is válaszolom, amint alkalmat adtok rá – azaz, amint gondolatban felteszitek a kérdést nekem, és türelmesen megvárjátok a választ. Mindig megkapjátok a választ, amint fogadására készen vagytok, tehát befelé hallgatóztok, ahonnan a válasz érkezik. Halljátok tehát most „Az Úr a te Istened, nevével ne élj vissza...” parancs magyarázatát.

Számotokra a legfelsőbb és legtökéletesebb lény vagyok és az is maradok, akivel azonban minden időben kapcsolatba léphettek. Azt kívánom, hogy kapcsolódjatok hozzám, hogy keressétek velem az egyesülést. Azt kívánom, hogy kiáltsatok utánam, mert ezzel nyilvánítjátok ki akarátotokat. Azt kívánom, hogy gondolataitokból soha ne zárjátok ki, hogy számotokra én legyek az első és az utolsó. Azt szeretném, hogy mindent megosszatok velem, ami foglalkoztat, hogy kérjete tanácsot, hogy fogadjatok teljesen bizalmatomba, és hogy készségesen illeszkedjete akaratomba. De azt nem akarom, hogy nevemet szátokra vegyétek szívetek részvétele nélkül. Nem akarom, hogy látszatéletet éljete, hogy a világ előtt gyermekeimként mutatkozzatok, akik bensőségesen odaadók Atyjuk iránt, – a valóságban pedig messze távol vannak tőlem. Nem akarom, hogy nevemet hangoztassátok a világ előtt, – miközben teljesen lehetetlenné

teszitek a valódi kapcsolatot az álszent beállítottságok és hamis életvitelek által. Nem felel meg akaratomnak, hogy megtévesztitek embertársaitokat – ami azért marad rejtve, mivel állandóan a nevemet használjátok.

Hiábavaló a nevemet emlegetni, ha a szív és a száj nincs összhangban, ha a száj másképpen beszél, mint ahogy a szív érez. Miközben nevem kimondásával bevalljátok, hogy ismertek, de szívetekben még ellenálltok nekem Akkor valóban jobb nektek, ha nyíltan elfordultok tőlem, és érzékelhető hogy hiányzik minden bűnösségre utaló belátástok. Engem nem tévesztetek meg, de embertársaitokat igen, s így a hazugság és az árulás játékát folytatjátok velem. Legyen tudatos bennetek, hogy Istenetek nevének hiábavaló emlegetése megkétszerezi a bűnötöket, hogy engem hamis életvitelek fedőkabátjaként használtok. Zavart keltetek azok között, akik még hisznek, s akik számára a legmagasabb és legtökéletesebb lény vagyok. Büntetnem kellene benneteket mindenféle megszólításomért és bármiféle megnevezésemért, de tiszteletben tartom szabad akaratotokat, és eltűröm ezt a vétséget, bár ez a bennem hívőket olykor megdöbbeníti, és hitbeli kételyt ébreszt bennük.

Ezért nevem minden komoly háttér nélküli említése a hívők megkísértése, amiért egykor felelősségre vonlak benneteket. Ez részetekről az én lekicsinyítemem, akit még nem ismertetek fel és el, és mégis cinkosotokká próbáltok tenni, valódi lényetek elfedésére használtok. A hiábavaló névemlegetés hazugság, és egyszer súlyosan megbosszulja magát, amikor minden bűn nyilvánvalóvá válik, ami durva vétség az Isten és a felebarát iránti szeretet parancsa ellen.

Ámen.

B.D.Nr:3130

1944.05.23.

JÉZUS NEVÉNEK MEGSZENTELÉSE

Telve szeretettel és áhítattal ejtsétek ki Jézus nevét. Ő legyen a legszentebb számotokra, hordozzátok szívetekben, legyen a csillagotok, amely világít a sötét éjszakában, a Nap, ami tisztán sugárzik, és az életet adja nektek. E legszentebb nevet ne engedjétek kigúnyolni, hanem lépjétek fel azokkal szemben, akik ezt teszik, és figyelmeztessétek az abbahagyásra, nehogy örökre elveszenek. Nevét tartsátok szentnek, mert nagy erő van benne annak, aki hittel mondja ki, és meg akarja kapni ezt az erőt. Megkapjátok amit az ő nevében kértek, mert maga adta ezt az ígéretet. Nevében csodát tesztek, amikor tanítványaiként a hit erejét akarjátok bizonyítani az embereknek. Neve hívásával meg tudjátok fékezni a gonoszt, mert neki senki sem állhat ellen, a sötétség hatalmai visszavonulnak előle. Félnék tőle és a hatalmától.

Ha igénybe veszitek nevét, miközben érte tevékenykedtek, akkor munkátokon áldás is lesz, mert maga áll mellétek, és kegyelme eláraszt benneteket. Neve fegyver az ellenségeitek elleni küzdelemben,

akik nevét megcsúfolják, nem ismerik el, és nyíltan hadat üzennek neki. Amikor súlyos szükségbe kerültek, amikor lehetetlennek tűnik a földi segítség, használnotok kell ezt a fegyvert. Hívjátok őt, mondjátok ki hittel a nevét, adjátok át magatokat, és ő megment, mert mindenhol ott van, ahol segítségét kéri – és hatalma valóban nagyobb, mint az ellenségeié.

Isteni nevének erejét azok is megtapasztalják majd, akikből hiányzik mindenféle tisztelet szentséges mivolta előtt, és akik ezért gátlástalanul megsemmisítenek mindent, ami Jézus Krisztusra és tanítására vonatkozik, akik nem ismerik fel benne az örök Istenséget, akik szavait emberi beszédnek tartják, és ezért őt és tanítását ki akarják irtani anélkül, hogy félnének Isten hatalmától. Olyan tetteket visznek végbe, amelyek megrémítik a hívőket, Isten nevét kigúnyolják és visszaélnek vele. De Isten a szolgálói által tevékenykedik, Jézus nevének szembehelyezésével fogva tartja őket oly módon, hogy képtelenek lesznek beszélni és gyalázkodni ellene, minden erejüktől meg lesznek fosztva, és testük megérzi Isten hatalmát.

Mert az Ő neve szent, és bűnhődnie kell, aki visszaél vele, aki szent nevét gyalázza. Bűne túl nagy, semhogy büntetlenül maradhatna, és így ez még a Földön büntetést von maga után. Az embereknek azonban még kegyelmi idő adatik a felismeréshez és megbánáshoz, súlyos vétkeik miatti bocsánatkéréséhez. Mert Isten nem engedi, hogy kigúnyolják, de szeretete határtalan azok iránt is, akik szembemennek vele, akiknek szívük megkeményedett. Tudja, hogy ők a Sátán áldozatai, akinek akaratát szolgálják, küzdenek Jézus Krisztussal szemben, ellene és szavai ellen cselekszenek. Jézus hatalma azonban nagyobb, és átterjed azokra is, akik nevét hittel mondják ki, amikor bajban vannak.

Ámen.

B.D.Nr:6123

1954.11.30.

ISTEN MINDENT FELISMER – IGAZSÁG ÉS LÁTSZAT – AZ ELLENFÉL ÁLARCA

Én valóban nem a külső szerint ítélek, és nem téveszt meg az, amit a száj kimond. Látom a gondolatokat, az ember akaratát, és egyedül ezeket értékelem, ennek az akaratnak megfelelően tevékenykedek, és valósítom meg nevelőmunkámat az embereken. Bár embertársaitokat meg tudjátok téveszteni, de engem soha, aki szívetek legtitkosabb gondolatát is ismerem. Tudnotok kell, hogy magam vagyok az örök Igazság, ezért minden valótlanosság, minden elrejtett gondolat borzalom előttem. Bajaitokra csak akkor nyitott a fülem, ha hamisság nélkül jöttök hozzám, ha teljesen lemondotok a látszatról, amit embertársaitokkal szemben csillogtatni akartok. Csak azt hallgatom meg aki igazságban és alázatosan jön hozzám, azonban nem figyelek arra, aki nem őszinte. Mert az nem úgy gondol rám, mint egy igazságos és tökéletes Lényre, akitől távol van minden hamis látszat.

Ellenfelem azonban gyakran álarc mögé rejtőzik, és ti ebben követői vagytok, ha nem törekedtek a legbensőbb igazságra, és nem távolítotok el szívetekből mindent ami gonosz, inkább el akarjátok rejteni. Ellenfelem az igazság ellensége, ravaszul nem olyannak mutatkozik, mint amilyen valójában, hanem amilyennek lennie kellene. Mert aki hamis, az mindig kölcsönvesz magának egy külső ruhát. Nagyon jól tudja mi hiányzik neki, tehát ámtással úgy tesz, mintha rendelkezne vele. Ezzel el is árulja magát előttem, és soha nem mondhatja, hogy nem tudott akaratomról.

Azonban a színlelés hiábavaló, mert azt én felismerem. Csak akkor veszem figyelembe az ember könyörgését ha magába száll, ha lemond minden velem szembeni hibájáról, ha levet minden leplet, melyeknek el kellene rejteni előlem a lényét és gondolkodását - ha úgy gondolkodik és beszél amilyen valójában. Csak ekkor számíthat rá, hogy meghallgatom, és átveszem bajait.

Mert azt akarom, hogy ti, emberek szellemben és igazságban kiáltatok hozzám. Csak ekkor lehetek jelenvaló nektek - kiáltástoktól felhatalmazva. És csak ekkor tapasztalhatjátok meg szeretetemet és irgalmamat, amit azok felé fordítok, akik alázattal és teljes bizalommal jönnek hozzám - aki tehát önmaga leleplezésével azt is kifejezésre juttatja, hogy elmenekül ellenfelemtől, és hozzám akar fordulni, és így bajában segítségemre is számíthat.

Ámen.

B.D.Nr:5074

1951.02.25/26.

NE HASZNÁLJÁTOK JÉZUS NEVÉT INDOKOLATLANUL

Nevemet ne használjátok hiábavalóan... Ezt ti emberek parancsként kaptátok, amelynek figyelembevétel a hozzám való szeretet jele, és figyelmen kívül hagyása velem szemben elkövetett bűnnek számít. Mert nevem legyen előttetek szent, tisztelni kell a Mennyben és a Földön.

Nevemmel vissza lehet élni, de ez mindig a lélek kárát okozza, mert engem akar lekicsinyelni. Ellenfelem is megengedhet magának túlkapásokat, és becsmérlő módon beszélhet rólam, de ezért egykor felelnie kell. Aki nem hisz bennem, aki megtagad, az az ellenfelem, és oly módon beszél rólam, hogy az sérti a bennem hívőket. Ez a nevemmel való visszaélés, ami a velem szembeni ellenállást mutatja. Viszont nem akadályozom meg, amikor visszaél nevemmel, vagy azt a jámborság fedőkabátjaként használja.

Amint azonban Ellenfelem nevem említésével akar magának hitelt teremteni, amint egy hazugság megerősítésére használja, akkor különösen alaposan kell megvizsgálni magatokat, vajon nem adtatok-e okot rá, hogy ilyen eszökhöz nyúljon megnyerésetekhez. Vizsgáljátok meg magatokat, vajon a mohóság és rossz szokásaitok által nem magatok vonzzátok-e azt, aki örökre meg akar rontani. Mert arra törekszik, hogy teljesen szétrombolja a bennem való hitet, a hitet a

Jézus Krisztus istenségében, határtalan hatalmában, erejében és végtelen szeretetében.

(26.02.) Nevem mindenképp felett szent, s az alvilág egy szelleme sem ejtheti ki a legmélyebb jelentésében, azaz, nem mondhatja ki úgy, mint a legmagasabb és legtökéletesebb lény nevét, mert ezzel a sötét lény elismerne engem mint Istenét és öröktől való Atyját. De a név, mint csak „név” megnevezhető, s ez kísértés, mely gyakran eredményes. Tehát egy ilyen lény bemutatkozhat az embernek ez alatt a név alatt, viszont Istenként nem téveszthet meg, amint felszólítjátok, hogy Atyaistennek vagy Fiúistennek vallja-e magát. Azt lehet megfigyelni, hogy minden sötét lény meghátrál, amint Jézus nevét eleven hittel Isten Fiaként és a világ Megváltójaként szembehelyezitek vele. Jézus istensége előtt meghátrál minden gonosz szellem - de a név, csak névként könnyelműen használva hatástalan. Amint megfordítva is: az alvilágból való lény a Jézus nevet használhatja anélkül, hogy magát Isten Fiaként akarná bemutatni. A szó szellem nélkül csak halott szó, ti emberek azonban a szellemre figyeljétek, és ne a halott betűkre.

Minden, ami tőlem való, az igaz, annak élnie kell – de egy lény, aki a halál éjszakájában van, soha nem fogja megérteni a teljes igazságot, így nevem túl nagy szentségét sem. Tehát nevemet minden szellemi ismeret nélkül is kimondják, az embereket ezáltal megtévesztve, de azt már nem tudják miben is áll a megtévesztés, mivel csak kimond egy hamis nevet, hogy saját nevét ne kelljen használnia, de egyáltalán nem fogja fel, kinek a nevét mondja ki. Ennek ellenszere és próbája az lehet, hogy ha nevemet az irántam való mély hittel szembe helyezitek vele, és az menekülni fog a világosságtól, és nem ostromolja többé az embert.

De a kivizsgálást nektek, embereknek magatoknak kell elvégezni, tudnotok kell, vajon mélyen és bensőségesen kapcsolódtok-e hozzám, tehát hogy jelenvalónak engedtek-e lenni magatoknál. Ekkor nem is kell félnetek tisztességtelen szellemlények általi megtévesztéstől. Ha szorongatottnak érzitek magatokat, vagy kételkedtek, akkor hívó bizalommal és mély áhítattal hívjátok a nevemet, és én minden sötét lényt elűzök mellőletek, mert felhasználtátok a fegyvert, amit ajánlottam. Mert nevemnek egyetlen lény se állhat ellen, amelyik még nincs megváltva.

Ámen.

A harmadik parancs

B.D.Nr:4979/1

1950.10.03-04.

„AZ ÜNNEPNAPOT SZENTELD MEG ”

Ez a parancs tegye tudatossá, hogy tartoztok nekem valamivel, hogy földi életeteket egy bizonyos célra adtam, és hogy ennek megfelelően komolyan használjátok ki időtöket, amit a velem való

kapcsolat elérésére kaptatok. Lépjetek rá a hozzám vezető hídra, hogy a világ hátrahagyásával, a szemlélődés, a belső ima által a Szellemi Birodalomba helyeztétek magatokat. A velem való csendes bizalmas párbeszéd által szívetekben tartsatok ünnepnapot, és legyen ez egy valódi pihenőnap a világért való hajszában és rohanásban, mert ugyan a világban éltek, de ne váljatok annak rabszolgájává.

Egyedül bennem ismerjétek fel Uratokat, nekem szolgáljatok. Ezért miközben földi kötelességeiteket teljesítitek és keményen dolgoztok, gyakran iktassatok közbe egy-egy ünnepi órát, olyan órát, amikor gondolataitok nálam járnak. Minél inkább eloldódtok a földi világtól, minél gyakrabban kapcsolódtok hozzám gondolatban, annál nagyobb meggyőződéssel ismertek fel és el Isteneteknek és öröktől való Atyátoknak – tehát ezzel az ünnepnap megszentelésének parancsával ismét csak a hozzám való szeretet parancsát teljesítitek.

Ámen.

B.D.Nr:2398

1942.07.06.

A SZOMBAT MEGSZENTELÉSE – PARANCSOK

Könyörületet hozok az egész emberiségnek, és nekik ajándékozom szeretetemet - de vajon ki figyel még rám? Csak kevesen törekszenek hozzám, kevesen vannak akik keresnek és nekem tetszően akarnak élni, kevesen vannak akik versengenek szeretetemért, és akik mindent megtesznek amit kérek. Ők a gyermekeim, közel vagyok hozzájuk, bár mindenkivel más formában. De mindig el fognak ismerni, és szolgálni akarnak nekem. Ezért közöttük tartózkodom, tetszésemre vannak, mert gondolataikban engem keresnek, és imában kapcsolódnak hozzám. Kapjanak nyilvánvaló jelet szeretetemről, hogy kitartsanak mellettem, és elismerjenek mint Urat, a Menny és Föld teremtményét. Szavaimat teljes tisztaságukban meghallják, és a szavakkal együtt a bizonyosságot is, hogy én magam vagyok náluk. Ezek a szavak szeretetem zálogai, igazolják nektek embereknek, hogy ismét a Földön tartózkodom, hogy mindig és mindig újra beszélek az emberekhez akik hallani akarnak engem, és odaadók a szeretetükben.

S ez a szó elmúlhatatlan, ahogy elmúlhatatlan minden ami tőlem származik. Tehát azon felismerhetitek, vajon isteni vagy emberi alkotást birtokoltok-e, hogy az isteni mindent túlél, és ellenáll minden megsemmisítő akaratnak. S ha megkérdezitek, hogy viszonzásul mit kérek, magatok is tudtok válaszolni rá – semmi egyebet, mint hogy szeretetet adjatok mindazoknak, akik kereszteznek utatokat. Mert ezzel a szeretettel teljesítitek az első parancsolatot. Tiszteltek és elismertek engem, hisztek bennem, aki szeretetet tanítottam, s szeretetből életemet adtam értetek.

De így adjátok oda ti is ami kedves és drága nektek, egyedül bennem lássatok kárpótlást, „ne legyenek mellettem isteneitek”, ne vágyódjatok másra, csak jelenlétemre, hogy köztetek lehessenek, és érezzétek közelségemet. Ez ismét egy követelmény, amire nem

kényszerítetek, hanem szabadon tegyétek, mert csak a szeretet határozza meg tetteiteket, és ne az én parancsom. A szeretet szelleme legyen bennetek, akkor állandóan úgy gondolkodtok és tesztek, ahogyan parancsomnak megfelel. Amint szeretet van bennetek, nincs szükségetek parancsra, mivel ezeket azoknak az embereknek adtam, akikből hiányzik mindenféle szeretet, és figyelmen kívül hagynak mindent, ami meghozná nekik szeretetemet. Szeretetük csak a testüknek szól, és ennek kedvéért semmibe vesznek bármiféle követelményt.

E testi vágyak korlátozására, az önszeretet megakadályozására adtam a parancsot, hogy legyen egy nap, amikor rám gondoltok, hogy egy napot szenteljete meg, tartózkodjatok minden testi munkától, és parancsomnak megfelelően éljete. Egy szeretetben való tevékenység, az állandó rám gondolás, a testi vágyaitok visszafogása - ez a szombat igazi megszentelése. Az az ember, akit betölt az irántam való szeretet, az legyőzte már az anyagot is, és nem törekszik többé a földi javak szaporítására - következésképpen nem szentségteleníti meg a szombatot testi munkája által akkor, amikor azt embertársa hasznára és javára teszi. Mindenki, aki akaratom szerint él, az hozzám törekszik, és így engem bensőségesen szeret, nem akar a parancsolataim ellen cselekedni, az a közösségem tagja, még akkor is, ha külsőleg ez nem is ismerhető fel. Ti emberek elfogultságotok miatt parancsolataimat gyakran téves módon értelmezitek. A szavak szerint cselekedtek, nem a szavaim értelme szerint - bár a legjobb szándékkal, hogy nekem szolgáljatok - azonban ezáltal félreértések és akadályok keletkeznek, melyeken így némelyek megbuknak, és ezáltal nem szolgáltok nekem. Hallgassatok szerető szívvel a benső hangra, amely biztosan helyesen vezet majd, ha értem és nem ellenem vagytok.

Minden parancsolatom csak a szeretetet segíti legnagyobb virágzásra, így ha szeretet van bennetek valóban nincs szükségetek parancsaimra, mert akkor a szeretetnek megfelelően cselekedtek, a felebarátotokkal szemben is szeretettel viselkedtek, semmi módon nem okoztok neki kárt, minden gondolatotokat és tetteiteket alárendelitek akaratomnak, s így nem tudtok vétkezni, azaz szeretetlen lenni. Tartsátok be a szeretetparancsot, akkor minden parancsomnak eleget tesztek. S ha átengeditek magatokat az isteni vezetésnek, valóban nem kell félnetek, hogy helytelenül gondolkodtok vagy cselekedtek. Ám bármit is tesztek, mindig az akaratotok és a szeretetetek kapja az értékelést, nem önmagában a cselekedet.

Azt hiszitek, hogy ha a szombatot külsőleg megszentelitek, azzal teljesítitek akaratomat mert ezt várom tőletek. Azonban soha nem követ el bűnt az, aki nem tartja a külső formát, ám bensőben mindig törekszik akaratom teljesítésére, megtartja parancsolataimat, mert értem, s nem ellenemre akar tenni.

Ámen.

HID ISTENHEZ - IMA - A SZAKADÉK CSÖKKENTÉSE

Bármikor ráléphettek a hozzám vezető hídra, és senkinek sincs megtiltva, hogy keresse jelenlétemet. Ezt a hidat magam építtem nektek, ezzel áthidalva a köztetek és köztem levő szakadékot, mert nem akarok örökké elválasztva lenni tőletek. Én félúton elétek jövök, de a ti akaratotok is kell, hogy eljussatok hozzám. S kimondhatatlanul boldogok lesztek mikor eléritek a célt, amit odaától nem láthattok egész dicsőségében, aminek azonban már azért is csodálatosnak kell lennie, mert az én Birodalmam, és mert magatok mögött kell hagynotok minden földi dolgot, amikor Birodalmamba léptek.

A hozzám vezető híd az ima, gondolataitok átváltása a földiről a szellemi világba, legyen az csendes hívás felém, vagy gondolataitok nem földi szférákban való tartózkodása - ekkor mindig azt a Birodalmat keressétek, ami nem e világból való. Engem szeretnétek megismerni, akaratotok felém irányul, ráléptek a hídra, amelyen ezentúl járnotok kell, mindig engem tartva szemetek előtt. Én felismerem akaratotokat, elétek megyek, mert megörvendeztet minden lélek, aki szabad akaratával felém fordul.

Ennélfogva ha bensőségesen imádkoztok és közben tudatos lesz jelenlétem, már bőven elég jöttetek, a köztünk lévő szakadék mindig kisebb lesz, kezemet felétek nyújtom, vezetlek és húzlak bennetek. Sőt, ha mellé hangomat is megkapjátok, hamarosan célnál lesztek. Nyomatékosan kiáltom felétek: használjátok az imát, a hidat, amit nektek építtem, kapcsolódjatok gyakran hozzám gondolataitokban, amíg már soha nem kívántok más utat választani, mint ezt a hozzám vezető hidat, amíg ez a cél kívánatosnak tűnik előttetek, amíg lelketek fel nem ismeri igazi hazáját, s minden vágya annak szól. Imádkozzatok szellemben és igazságban, gyengeségeiteket bevallva kérjétek kegyelmet és erőt a hosszú úthoz, amelyen zarándokolnotok kell, míg a célt eléritek.

Ha a vágyatok által hívtatok, hogy menjek elétek, akkor az út majd nem tűnik hosszúnak és nehéznek, a távolság egyre csökken, a hídon hamarosan túlhaladtok, és akkor olyan tájakon jártok, ami kedvesnek tűnik - ekkor már Birodalmamban vagytok, noha testetek még a Földön található. A lelketek azonban fent tartózkodik, elérte célját, megtalált és már nem enged el soha többé, már nem mond le rólam. A gyermek hazatalált az Atyai házba, mert kihasználta a hidat, melyet szeretetem épített minden földi gyermekemnek, hogy boldoggá váljanak.

Ámen.

BENSŐ ÉLET - VISSZAVONULÁS A MAGÁNYBA

Vonuljatok vissza a magányba, hagyjatok engem beszélni hozzátok, és bőségben hallhattok csodálatos dolgokat, megnyílik egy gondolatvilág, amely különben idegen marad, mert magam vezetlek olyan területre, ami számotokra új, mégis vonzónak tűnik, ha egyszer beléptetek. Ez a szellemi tanítás felettébb értékes, mivel örökké megmarad bennetek, s valóban nagyobb hasznokat van belőle, mint bármely kibővített a földi ismeretből, mert az mind feledésbe merül a halálotok pillanatával, a szellemi ismeret viszont sugárzik, mint a tiszta fény és terjedő szelíd ragyogás, amihez törekszenek a teljesen tudatlan lelkek, mert jótékonyan érinti őket.

Tehát szellemi ismeretet kaphattok kezemből, ha visszavonultok a csendbe, ha kamrácskátokban csendes párbeszédet folytattok velem. Keressétek először a magányt, azaz zárjátok ki a világot magatokból, majd folytassatok benső életet gyakran összekapcsolódva velem. Én mindig kész tanítótok leszek, aki olyan ismeretet közvetít, amire szükségetek van, ami hiányzik nektek, és ami boldoggá tesz. Amíg a világ még csábít benneteket, nehezetekre esik szellemi kapcsolatba jutni velem, mert én a világon kívül állok, ám számotokra mindig elérhetően, ha tőle elfordultok. Mindig itt vagyok, de hogy van-e időtök számomra, az rátok van bízva, viszont áldásos minden perc, amit értem használtok fel.

Gyűjtsetek szellemi gazdagságot, mert az felettébb értékes. Az időtöket használjátok helyesen, tudva, hogy soha nem használjátok rosszul, ha velem léptek kapcsolatba, ha visszavonultok a világtól. Csak látszat-javakat szereztek minden szolgálatban, amit a világ kér tőletek. Csak a felebaráti szeretetnek van szellemi értéke, mert az szintén a velem való kapcsolathoz vezet, és tevékeny lehetek bennetek.

Tartsatok gyakrabban párbeszédet velem, amikor az örökkévalóságra akartok kincseket gyűjteni. Én mindig az igazi munkát bízom rátok, oda vezetlek ahol szeretetet gyakorolhattok, embereket vezetek hozzátok akiket vitára ösztönözhettek, akik a gondolkodásukat újra felém irányítják. Én tanítótokként közvetítem az ismereteket, amit továbbítsatok a rászorulóknak hogy ők is magasabbra jussanak, így mindig nálatok leszek, és áldásos lesz a kapcsolat velem. Mert ígéretem így hangzik: „Közöttetek maradok a végig”. Értsétek meg e szavakat és tudjátok: azt nektek kell akarni, hogy jelenlevő legyek, és hogy ehhez vissza kell vonulnotok a csendbe, és gondolataitokat hozzám emelni. Akkor nálatok leszek, és maradok mindörökké.

Ámen.

AZ ÚR NAPJA - PARANCS?

Az Úr napját ünnepeljétek meg – így parancsoltam, hogy ti emberek ne felejtsetek el azt, aki megteremtett benneteket, aki Atyátok, akihez végtelen hosszú vándorlás után vissza kell térnetek. E parancsnak fölöslegesnek kellene kennie, mert az örök Istenre állandóan gondolnotok kellene, hiszen az egész földi élet, és minden teremtmény rá kell hogy emlékeztessen. Valóban nem kellene hozzá parancs, hanem gondolataitokat magatoktól fordítsátok feléje, és egy nap se teljen el anélkül, hogy ne lépnétek vele bensőséges kapcsolatba.

Minden napotoknak az Úr napjának kellene lennie, amikor bensőséges imaközösségben szeretetébe és kegyelmébe ajánljátok magatokat. Az embereknek parancsokat kellett adni, amikkel a langyosság idejét át lehet hidalni, amik emlékeztetnek tulajdonképpen feladatokra, hogy Isteneteket és Teremtőtöket tegyétek minden gondolatotok és törekvésetek tartalmává. Tehát amíg még nem ismeritek fel földi éltetek célját, amíg még távol álltok Istentől, amíg ő még nem vált Atyátokká, addig arra kell benneteket buzdítani, hogy legyen egy nap mikor olyan gondolatokkal foglalkoztok, amelyek szellemi beállítottságúak. Hallanotok vagy olvasnotok kell róla, akinek léteteket köszönhetitek, tudomást kell szereznetek akarataról, és meg kell mutatni mit tegyetek, hogy közelébe jussatok és boldoggá váljatok.

Ti emberek ezért kaptátok az Úr napja megszenteléséről szóló parancsot, hogy egy pihenőnapot tartsatok a munkanapok között, s ezen a pihenőnapon keressétek a kapcsolatot Istenetekkel és Teremtőtökkel. Ismétlődjön meg ez a nap, váljon rendszeressé, hogy ennek hatására majd önként, munkátok közepette is hozzám küldjétek gondolataitokat. Ez arra késztesse benneteket, hogy minden napot - amit ajándékba kaptok - az „Úr napjává” tegyétek. Minden gondolatot és cselekedetet neki ajánljátok, hogy Őt minden órában jelenvalóvá teszitek magatoknak, hogy bensőséges kapcsolatban álltok mennyei Atyátokkal, hogy megszűnt közte és köztetek minden elválasztó – hogy Istenben és Istennel éltek és tevékenykedtek a Földön.

Ekkor élettek minden napja valóban az Úr napja, igazi ünnepnapja a léleknek, amely mindig nála tartózkodik, noha teste földi módon tevékeny. Ilyenkor valóban nincs szükségetek parancsolatra, ekkor csak a szívetek parancsol, ami telve van az Atya iránti szeretettel. Akkor parancs nélkül is örömmel és igyekezettel szolgáltok, érte tevékenykedtek, mert a szeretet ösztönöz rá, mivel hazataláltatok az örökkévalóságból való Atyátokhoz.

Ámen.

A negyedik parancs

„TISZTELD APÁDAT ÉS ANYÁDAT...”

A felém irányuló szeretet mellett felebarátotoknak is szóljon szeretetetek. De ki a felebarátotok? Minden ember, akivel kapcsolatba kerültök – ezért a szeretetetek mindenkinek szóljon.

Amikor Mózes által a tízparancsolatot adtam, szükséges volt az embereket különös módon figyelmeztetni hibáikra és rossz szokásaikra, mert a szeretet elhidegült bennük az őket körülvevő emberek iránt. A gyermekszeretetet sem gyakorolták már, az elvetemültség, a bűnösség és az önzés állapotába jutottak. Emiatt kellett a felebaráti szeretet parancsát minden részletében külön eléjük állítani. Minden isteni Rendet figyelmen kívül hagytak, ezért több olyan külön parancsot is kellett adni, amik alapvetően beletartoztak a felebaráti szeretet parancsába. A mai embereknek szintén figyelembe kell ezt venniük, ha nem akarnak a szeretet ellen vétkezni.

Tiszteljétek szüleiteket, tanúsítsatok velük szemben gyermeki szeretetet, és állandóan engedelmeskedjétek. Mindig gondoljatok arra, hogy önzetlen szeretettel emberré nevelnek, és ők tették lehetővé, hogy a földi életetek által megtegyétek a felfelé ívelő fejlődés utolsó szakaszát. Gondoljatok rá, hogy ezt a feladatot tőlem kapták, és arra ösztönzi őket, hogy testileg és lelkileg gondoskodjanak rólatok. Tehát nektek viszonzotok kell ezt a szeretetet, melyet veletek szemben természetesen tanúsítanak. Nekik is köszönhetitek az életeteket, tehát tiszteljétek őket, és az értetek való gondoskodást életük végéig viszonzjátok.

Akkor én is tetszéssel nézek rátok, és szeretetemmel gondoskodom rólatok, mert a szüleitek iránti szeretetetekkel bizonyítjátok szívetek szeretetének melegét és szeretni akarását. Amikor szeretettel fordultok felém, akkor felismertek öröktől való Atyátokként, akitől minden teremtmény származik, és aki igaz gyermekeivé akar alakítani benneteket. Mert csak a szeretet tesz gyermekeimmé, és aki szereti és tiszteli szüleit, az mennyei Atyját is szeretni fogja - és ekkor áldását is megkapja.

Ámen.

B.D.Nr:7149

1958.06.20.

SZÜLŐK ÉS GYERMEKEK FELELŐSSÉGE

Az emberkénti földi létet teljes ismerethiányban kezditek. A lelket még szellemi sötétség veszi körül, mert először az éntudat állapotába kell jutnia, mielőtt nekiláthat, hogy ezt a sűrű burkot is feloldja. Ezt már megteheti minden különösebb ismeret fogadása nélkül is, mivel már a legkorábbi ifjúkorban is engedheti megnyilvánulni a jó érzéseket, annak ellenére, hogy ez nem egy bizonyos felismerésen alapul. De a felnőtt embernek mindig önmaga

tudatában kell lennie, különben gondolata és cselekedete nem értékelhető.

Egy gyermek már korán kibontakoztathatja magában a szeretetszikrát, s ez jó, mert ehhez belülről jön a késztetés. Ugyanakkor egy másik gyermek hasonló éntudat-állapotban teret engedhet a rossz ösztönöknek, és helytelennek is érzi cselekedetét önmagában. Felismerésről még egyik esetben sem lehet beszélni, bár a szeretetszokra megtalálható minden emberben. A kezdeti különválás azért lehetséges a gyermekekben, mert lelkük eltérően reagál a belső késztetésekre – viszont amint elérte az éntudat állapotát, minden gyermekben tudatossá válik, hogy jót vagy rosszat tesz-e. Ezután tehát a gyermek fokozatosan ismeretet is kap, megismerkedik a Rend törvényeivel, azaz egyre inkább értelmes, és saját magán is tapasztalja, hogy minek jó és minek rossz a kihatása. Megérti a jó és a rossz fogalmát - de a felnövő fiatal emberek újra különbözően reagálnak majd aszerint, hogy felszítják-e magukban a szeretet tüzét, vagy engednek-e az ösztönös benső befolyásnak.

Ennek megfelelően növekszik a szellemi ismeretük, vagy megmarad a lélek kezdeti vaksága, mert az emberhez kívülről hozzávezetett szellemi ismeret még sokáig nem tudás, hanem csak akkor válik azzá, ha az ember cselekvő szeretete élteti azt. Bár a tudás betöltheti az értelmet, de az mindig csak vakfény marad, aminek nincs ereje, hogy az ember lelkében világosságot teremtsen, s a lelket ezért továbbra is burok veszi körül. Az ember attól az időponttól vonható felelősségre, amikor már öntudatos, amikor lelkiismerete hangját fel tudja fogni magában, amikor felébredt benne a jó és rossz érzése - ami az egyik gyereknél korábban, a másikinál később történhet – de ez a feltétel, hogy felelős legyen tetteiért.

Viszont az olyan lélek gyengesége - akinek korán kell befejeznie földi életét - mindig figyelembe vétetik. Az érettség foka, és az emberhez addig hozzávezetett ismeret mindig figyelembe lesz véve. A teljes felismerés nem tekinthető mérceként, mivel az ilyen csak a teljes szeretet által érhető el. Az embert szeretetének megfelelően értékelik, és ez minden emberben felgyulladhat és lánggra lobbanhat. Azonban a szeretetszikrát el is lehet fojtani, ez mindig rosszirányú gondolkodást és cselekedetet jelent. Ez láthatóvá is válik, amint az ember tudatos lesz, amint használhatja akaratát. Ez az akarat-használat megfelel a saját rossz és szeretetnélküli lelkének, ami elzárkózhat a hozzávezetett ismeret elől is - tehát az ismeret nem fojtja el ezt a belső rossz ösztönt.

Csak amikor a gyereket már befolyásolni lehet, hogy tegye a jót, akkor lehet ezt a gonosz ösztönösséget megszüntetni, és akkor a lelkiismeret szava is hallhatóbban megnyilvánul benne. Ezért nagyon nagy a szülők felelőssége, akiknek mindent meg kell tenniük, hogy a gyermekben felébresszék szeretet érzését, beszéljék rá kisebb segítségnyújtásokra, és így alakítsák ki a gyermekben a segítőkészséget - ugyanakkor fojtsák el a túlzott egoizmus ösztönét. S amint a szeretetszokra felgyulladt, az szét is terjed, a lélek nincs már a sötétségbe burkolva, önmagától világosság lesz a szívben, és a gyermek

gondolkodása és tette most már tudatossá válik. Hamarosan meg is hozza neki a felismerés világosságát, mert a megfelelő tudást közvetíti számára. Mert a szeretet minden, és a szeretetre minden ember képes, mivel Isten maga helyezett minden emberbe egy szikrát, önmagából egy részt, hogy a halál állapotából visszavezze az életbe.

Ámen.

B.D.Nr:4868

1950.03.29.

FELEBARÁT IRÁNTI SZERETET

Amit a legkisebb testvéremnek tesztek, azt nekem teszitek, és ezzel bizonyítjátok a hozzám és a felebarátotok iránti szeretetet. Mert a felebaráti szeretet tette is az irántam való szeretet tanúságtétele, és sokkal gazdagabbá tesz, mint amennyit odaadtok. És ki a felebarátotok? Minden ember, aki segítségre szorul, és kéréssel fordul hozzátok - teljesen mindegy, hogy kimondják-e, vagy kimondatlan marad. Mert magatok is felismeritek, mikor szükséges és helyénvaló a segítségetek, amint fellobban bennetek a szeretet szikrája, és megérint a felebarát szüksége.

De élhettek anyagi bőségben anélkül, hogy a felebaráti szeretet tevékenysége áldozatot jelentene. Ha hiányzik belőletek a szeretet, ha azért segítetek, hogy egy terhes kérőtől szabaduljatok, vagy kitűnjetek embertársaitok előtt - az ilyenek nem tekinthetők áldozatnak. Igen sok a motiváció, ami az embert segítségnyújtásra készítheti, de előttem csak az irgalmas felebaráti szeretet tette ér valamit, amire a szívetek készítenek.

Majd megtapasztaljátok, hogy ha az emberek szívében elhidegül a szeretet, akkor az embertárs segítségére szervezeteket hoz létre, és a segítség bizonyos mértékben személytelen, mechanikus szeretetmunkává válik – ami bár enyhíthet az embertárs nehézségein, de nem tekinthető a felebaráti szeretet munkájaként, nem számíthat szeretetparancsom teljesítéseként, és ezért e cselekedeteknek nincs megváltó hatásuk.

Ne tudja a bal, mit cselekszik a jobb – legyen az egy csendben véghezvitt adás. Azonban nem egyedül az anyagi adomány az, amit felebaráti szeretet munkájának lehet nevezni. Minden egyéb segítség, minden jóságos tekintet, és minden jó szó szeretetmunkának értékelhető, ha az szívből jön. Az emberek szellemi és lelki ínsége gyakran nagyobb, mint a földi nyomorúsága, és ezért biztatás és vigasztalás által segítetek nekik a szenvedésben. Szavaim átadása szellemi megerősödést hoz, és visszavezetést a hithez, ahol ez szükséges.

Ez mind a felebaráti szeretet parancsához tartozik, csak egy szelíd, együttérző szívvel kívánok, és teljesítitek az irántam és a felebarát iránti szeretet parancsát. Szeretetet ébresztetek embertársatok szívében, akit ezáltal a helyes útra vezethettek, ti pedig

dupla fizetséget nyertek. De ne a jutalom miatt segítetek, hanem csak az irántam való szeretetből, és akkor minden munkátok áldott lesz.

Ámen.

Az ötödik parancs

B.D.Nr:4979/3

1950.04.10.

„NE ÖLJ”

Ez a parancs is teljesül önmagától, ha szeretettel gondoltok az embertársatokra. Mert a szeretet soha nem okoz kárt, és soha nem tör a másik életére. Nem csupán erről a földi életről van szó, amit az ember itt a Földön leélhet, és amitől egy másik, szeretet nélküli ember meg akarja fosztani. Sokkal inkább arról a fejlődési lehetőségről van szó, ami csak a Földön vezethet eredményre, hogy az ember istengyermekké váljon. Ezért felelőtlenül nagy bünt vállal magára, aki egy ember életét megszünteti, ha azt erőszakosan megszakítja, és ezáltal a lelket jogtalanul megfosztja kegyelmi ajándékomtól (a földi élet lehetőségétől). Kettős bünt következett el: a felebarát ellen és ellenem is - ahogy egyáltalán minden felebaráti szeretet elleni vétség valójában vétség az irántam való szeretet ellen is, mert közvetett módon megtagadjátok a szeretetet attól is, aki felebarátotokat teremtette.

A földi élet elvétele soha nem hagyható jóvá, még ha nemes szándékból történik is. A test életét ne tekintsétek a legfontosabbnak, hogy emiatt csak a test életére figyeljete. De még kevésbé szabad az életet oly jelentéktelennek tekinteni, hogy úgy gondoljátok, önhatalmúlag véget vethettek neki. Mert a döntő ismét az, hogy a lélek a testi életet csak azért kapta, hogy benne magasra fejlődjön.

Elképzelhetetlen bosszúvágy kíséri a Földön és még a Szellemi Birodalomban is azt az embert, aki embertársa életét jogtalanul elvette. Ezenkívül a gyűlölet és szeretetlenség ilyen tette által a legmélyebb sötétségbe süllyed, mert elkötelezte magát a Sátánnak, akinek az a törekvése, hogy elpusztítsa az általam életre ébresztettet, hogy megakadályozzon minden magasba irányuló fejlődést. A maga bűnre való akaratát átvitte az emberre, tehát sátáni dologra használta fel, amit azonban az ember szabad akaratával megtagadhatott volna. Nem volt kényszerítve a bűn elkövetésére.

Ahol azonban földi hatalom általi kényszerítés van, ahol az ember önvédelemből cselekszik, hogy saját életét megtartsa, ahol bensőleg tiltakozik a legdurvább szeretetlenség ellen, de nem tud a földi paranccsal szembeszegülni, ott mindig csak a beállítottságát értékelik annak, aki e parancsolat ellenére kénytelen cselekedni. Ahol viszont az ember a szívében is megsérti e parancsot, ott teljes a felelősségre vonás, mert nem veszi figyelembe a szívébe ültetett szeretetparancsomat, és alárendeltje lett Ellenfelemnek.

Ámen

A TEREMTÉS MŰVEINEK PUSZTÍTÁSA, ÉS ANNAK KÖVETKEZMÉNYEI

Minden, ami szemeteknek látható, Isten szeretetét bizonyítja. Azért jött létre, hogy segítségére legyen a bukott lényeknek, hogy a lesüllyedt állapotból újra a magasba vezesse őket, s ezért a Teremtés minden dolgát az isteni szeretet kiáramlásaként kell tekinteni, és ennek megfelelően tisztelni és értékelni. Nem szabad semmit szeszélyesen elpusztítani, amit Isten létrehozott, mert akkor annak rendeltetése, a cél teljesülése akadályozott lesz. Az ember munkáját sem szabad elpusztítani, ami a rendeltetését éppúgy kijelölve kapta – mert az a rendeltetés egy szolgáló cél teljesítése. Mert minden teremtett dolog, ami Isten akarata által jött létre, ezt a rendeltetést teljesíti, e-nélkül nem szolgálná az élőlények magasra fejlődését.

Ugyanígy az ember által keletkezett alkotásokat is rendeltetésük szerint kell megítélni. Amikor betöltik a feladatukat az ismételt felhasználáskor, mihelyt valamilyen módon szolgálnak az embertársnak vagy más teremtménynek, hozzájárulnak a lény továbbfejlődéséhez, és teljesítik céljukat. Az ilyen alkotások elpusztítása a szellemi fejlődés menetének megszakítását jelenti, és soha nem lehet Isten előtt igazolni – ahogy egyáltalán az anyag minden elpusztításának a szeretet kell hogy indítéka legyen, hogy az az Isten előtt jogos legyen.

Tehát ahol azért történik rombolás, hogy hasznos tárgyakat teremtsenek, amelyek az embereknek előnyösek, amik szolgáló célt teljesítenek - ezt a rombolást a felebaráti szeretet indokolhatja. Minden egyéb rombolás bűn. Bűn a felebarát és Isten ellen, aki hatalma által olyan dolgokat enged létrejönni, melyeknek valóban más a céljuk, minthogy az ember megsemmisítő akaratának áldozatul essenek. És ez a bűn súlyosan megbosszulja magát.

Amit az anyagban gyűlölettől hajtva lerombolnak, az emberek egymással szembeni szeretetlenségének hatására, azt az embereknek meg is kell fizetniük, mind teljesen földi értelemben - miután a dolgaik odavesznek, ami a nekik szolgáló céloknak megfelelt - mind a szellemiben is, és ez az utóbbi különösen fájdalmas módon történik. Mert az anyagba megbúvó szellemi válik szabaddá akarata ellenére, rendelt ideje előtt, s ez a szellemi szorongat minden lényt, különösen a környezetében. Az embert oly módon szorongatja, hogy állandóan lelki szemei elé tolakszik, azaz, gondolatai állandóan az elveszett dolgokkal foglalkoznak, és ez rendkívül káros a léleknek, mert ezáltal akadályozott lesz a fejlődése. Visszatartja az embert a szellemi törekvéstől, gondolatai állandóan földi dolgokra irányulnak, és így a teremtett dolgok az ember számára csendes kinná válhatnak, mert hiányoznak neki az érett szellemi részecskék, amelyek az emberi rombolóvágy áldozataivá váltak.

Tisztelni kell minden alkotást, ami az Isten, vagy az ember munkája, aki csak építő módon akar tevékenykedni. A pusztító elv

azonban Isten Ellenfelének tevékenységében mutatkozik. Ez tombol jelenleg is a világban. Ő veszi rá az embereket Istenellenes cselekedetekre az alkotásaival szemben, ő ébresztette fel az embereket a megsemmisítő ösztönöket, és mivel minden szeretet hiányzik belőlük, már nem ismerik fel a teremtett dolgok értelmét és célját. Ez rossz következményeket von maga után, mert Isten az ember pusztító munkájával szembehelyez - a gonosz hatalom befolyásának ellensúlyozására - egy megsemmisítő tevékenységet, amely messze nagyobb kihatású, viszont csakis Isten szeretetén alapul.

Megszabadítja a szellemit a végtelenül hosszú fogságából, aki kész a Földön szolgáló módon járni az útját. Meglazítja a szilárd anyagot, hogy az emberi romboló akaratnak útját állja, és az ember megtanulja a földi alkotásokat annak látni, ami az valójában: eszköznek a fejlődéshez, hogy szolgáló tevékenységüket gyakorolhassák.

Az isteni romboló aktus az embereket még messze súlyosabban érinti, de szükség van rá, hogy ismét helyes gondolkodásra legyenek vezetve, hogy tartsanak tiszteletben és értékeljenek minden teremtett dolgot, hogy felismerjék rendeltetését, és ismét építő módon tevékenykedjenek. Mert egyedül az az isteni Rend, hogy minden magasabbra lépjen, hogy az ember segítő akaratából létrejött alkotás szavatolja a szellemi fejlődést, mihelyt szolgáló célját teljesíti.

Ámen.

B.D.Nr:1499

1940.06.30.

KÜZDELEM ÉS ANNAK INDÍTÉKA

A tudat, hogy nemes cselekedetet visz végbe, mindig megadja az embernek a belső elégedettség érzését, mert felismeri hogy mi a rendeltetése, és ezzel teljesítette feladatát. Így minden, ami Isten tetszésére van, szabaddá és vidámmá teszi az embert, ami azonban az Isten akarata ellen van, az mindaddig nyomasztani fogja, míg az igaztalanságot fel nem ismeri, tehát tudatossá válik, hogy igazságtalanul cselekedett. Ugyanígy az a küzdelem, amit a jóért és az igazságosságért tesznek egy jó dolog érdekében, nincs az isteni akarat ellen, mert mindig van jó és isteni, amit támogatni kell, amíg nem a kapzsiság és az igazságtalanság a küzdelem oka. Az igaz ügyért való küzdelem mindig megkapja Isten jóváhagyását, mert az ember álljon ki mindig, és gondoskodjon az igaz és jó terjedéséről. Mindig ez az eset áll fenn, amikor békétlenség által visszas helyzet adódik, amit meg kell szüntetni.

Az embernek azonban ellenfelével szemben is mindig ugyanazokat a jogokat kell megadnia. Amit magának kíván, ellenfele számára is meg kell adni, nem szabad csak az erősebb jogán a hatalmát és jogát igénybe venni. Mint egy atyának szelíden és bölcsen kell szabályozni minden vitás kérdést, és csak akkor fegyverrel küzdeni, amikor a jóra irányuló intéseit nem veszik figyelembe. Akkor

a jog az ő oldalán áll. Tehát amikor az ember a jogosságot kutatja meg kell különböztetnie, hogy az igazság és a jog, vagy a gyűlölet és a kapzsiság érzéséből lángolt-e fel a küzdelem,. Figyelembe kell venni, hogy a küzdelmet kiváltóknak az isteni parancsok harcra hívó intézkedései milyen mértékben felelnek meg. Mert ha Isten áldását kéri hozzá, akkor a küzdők akarata az kell legyen, hogy Istenért, parancsaiért, és Isten emberekhez intézett kéréseiért küzdjenek.

Isten áldását csak olyan dologhoz lehet kérni, ami Isten szándéka, de olyan kezdeményezésre soha, amely láthatóan a gonoszság jegyét viseli. Jogért és igazságosságért vitázni mindig megfelel Isten akaratának. Mennyire különféle azonban a jog és igazságosság fogalma - ez az, amit tisztázni kell.

Az emberek téves gondolkodása olyan felfogást eredményezett, amely elfojtással fenyeget minden jogérzetet. Az jogos, ami megfelel a szeretetparancsnak. Jogos, amit Isten a parancsai által kinyilvánított az embereknek. Jogos, ami nem ütközik az isteni Rendbe, mert az isteni Rend mindig isteni akarat. Tehát minden jogos cselekedetnek meg kell felelnie az isteni akaratnak. Isten pedig azt akarja, hogy az emberek szeressék őt és felebarátaikat, mint önmagukat. Ha ez a parancs alapjául szolgál minden cselekedetnek, úgy az ember mindig jó és igazságos lesz. „A bosszú az enyém” mondja az Úr. Ha tehát a felebarát bűnt követ el az emberrel szemben, akkor ő ezt ne akarja viszonzni, hanem engedje át az Úrnak - többnyire azonban a bosszúvágy a küzdelem indítéka, összekapcsolódva birtoklási vágygal és hataloméhséggel.

Ez azonban nem lehet jogos Isten előtt. Mert ilyenkor minden isteni parancsot figyelmen kívül hagynak, nem küzdenek igaz módon egy gonosztevő ellen, hanem megtoldják a fennálló küzdelmet egy messzemenően nagyobbal. Így tehát az ember a maga részéről bosszút gyakorol, gyakran a legkegyetlenebb módon. Hatalma megerősítésére Istent hívni segítségül vakmerőség, mert azt feltételezik Istenről, hogy jóváhagyja a jogtalanságot, és megáld olyan kezdeményezést, ami rossz gondolatokból született, nem a szeretetből fakadt, hanem az embertárs iránti gyűlöletből.

Tehát nektek embereknek megkülönböztetést kell tennetek, és a mérték mindig abban legyen, hogy az egymással vitatkozóknak mennyire veszik figyelembe az Isten és a felebarát iránti szeretet parancsát.

Ámen.

B.D.Nr:6005.

1954.07.19.

AZ ÉLET ÖNHATALMÚ BEFEJEZÉSE

Az ember bizonyos időtartamot kapott a bilincseitől való utolsó kiszabadulásra, a végleges megszabadulásra a formából. Viszont ez az idő különféle hosszúságúra van mérve, ahogy jónak láttam a lélek számára. Földi léteteknek nem önkényesen vetek véget, látom minden egyes lélek érettségét, így felismerem az elbukás veszélyét is, vagy a

Földön végbemenő további felemelkedés lehetőségét. Szeretetem és könyörületességem idő előtt is befejezi az emberéletet a lélek visszafejlődésének megakadályozására, vagy lehetőséget látok még az utolsó órában a változásra, és ekkor meghosszabbítom az élettartamot - mindig bölcs elhatározásom szerint - mert mindent ismerek, ami egy lélek üdvösségét szolgálja.

Ezek alapján már megértitek, milyen nyomós bűncselekmény a testi élet önhatalmú befejezése. Micsoda bűnt követtek el, hogy szeretetemnek és irgalmamnak elébe vágtok, és nem használjátok ki a lehetőséget, amit lelketek tökéletesedésére nyújtok. Belenyúltok Megváltó Tervembe, kárt okoztok lelketeknek, és ez majd egykor igen nagy megbánást és magatok iránti szemrehányást vált ki belőletek. Ezt már nem lehet jóvátenni a túlvilági Birodalomban, mert a kedvezmények itt nem ajánlhatók fel, amiket a Földön ki lehetett, és ki is kellett volna használni. Visszavonhatatlanul elveszítettetek valamit akkor is, ha sikerül lelketek állapotát valamiképpen feljavítani, amikor magasabbra akartok törni. De nagy a veszélye, hogy a lélek a mélybe süllyed, hogy fellázad - ahogyan az élet önhatalmú befejezése is lázadás volt - és megmarad ebben az elfordult helyzetben. Az ilyen lelkeknek nagy segítségre van szükségük, hogy el ne vesszenek örök időkre - azonban minden csak akaratok szerint történik.

Valóban odaállok mindenki mellé a legnagyobb bajban is, és az azonnal csökken is, ahogy az ember csak rám gondol, ha segítségemet kéri. A szükséghelyzet is csak eszköz arra, hogy gondolataitok felém forduljanak, hogy ezáltal a földi életekből hasznot húzzatok. A szükséghelyzet nem tör indokolatlanul az emberre, mert a lelke van veszélyben, amiből a szükséghelyzet által kitalálhat. Annál nagyobb a veszély, minél inkább elkeményedik velem szemben, hogy végül akaratommal dacol és eldobja magát az életet, amelyet szeretetem és kegyelem ajándékozott neki a végső megváltásra. Mert az emberkénti testet-öltés kegyelem a lélek számára, szeretetem ajándéka, az utolsó lépcső a magasba, melyre rá kell lépnie, hogy aztán örökre szabad és boldog lehessen. A lélek röviddel a célja elé érkezett, ezért felelős a tettéért, ha nem értékeli ezt a kegyelmi ajándékot, hanem elvakult gondolkodásában eldobja magától.

Az emberi szív minden rezdülése ismert előttem, és én valóban igazságosan ítélek. Számításba veszem teremtményem gyengeségét, aki nem ártatlan, mert a szabad akarata folyamatosan rossz irányultsággal dönt. Az ember a végzetes beavatkozásával önmaga nem tud véget vetni, folytatnia kell, de nem talál kiutat szükséghelyzetéből. Ezért a lélek kimondhatatlanul szenved a túlvilági Birodalomban, míg felismerésre nem jut - hasonló módon ezt a Földön is megtehetette volna - hogy annál keressen menedéket, aki Úr minden szenvedés és szükség fölött, aki győztes a bűn és a halál felett.

Ámen.

„NE ÖLJ...”

Aki a világban okos, nem mindig az, amikor arról van szó, hogy más embert oktasson isteni-szellemi dolgokban. Különbség van, ahogy a világi ember megítél, és ahogy Isten megítél. A világi okosság többnyire úgy ítél, ahogy a világi ember számára hasznos. Ám hogy ez megfelel-e az isteni akaratnak, arra nem gondolnak. Isten akaratában soha nem lehet az, hogy akinek nagy hatalma van, az a tehetetlen fölé kerekedjen, hogy a gyengét elnyomja, és megfossza szabadságától. Isten ugyanolyan joggal teremtett minden embert, és az erősnek soha nem adta meg a jogot, hogy visszaéljen erejével oly módon, hogy leigázza a gyengét. Az ember akarata szabad, de a rossz akarat következményeit Isten tudja és akarja úgy irányítani - és úgy fogja irányítani - hogy az érintettnek áldására szolgáljon. Tehát végül a visszataszító tetteknek is lehet nevelő hatása, és támogatja a lélek érlelődését - de negatív eredményt is mutathat, ha az érintett gyenge ember akarata hasonlóképpen rossz.

Ne ölj. Ezt a parancsot kaptátok, és ezt mindenkor vegyétek figyelembe. Minden ember kötelessége is az ehhez hasonló parancsot követni, az életet megóvni - tehát joga is, hogy saját vagy mások életét védelmezze. Mert mindig lesznek emberek, akik vétkeznek az Isten parancsai ellen, akik visszaélnék erejükkel, akik nem tartják magukat az emberi jogokhoz, és nyilvánvalóan annak az akaratán vannak, aki ellenségeként szemben áll Istennel. Nem Isten akarata, hogy szemet szemért, fogat fogért kell megtorolni, hogy az ember a rosszat rosszal viszonzozza. Mert mindenféle gyűlölet ellen küzdeni kell, az ember is bocsásson meg ellenségeinek, ha ő maga bocsánatot kíván Istentől.

Mert az ember élete Isten ajándéka, amit meg kell védenie minden embernek, aki erre képes, mert az életet lelke érlelődésére kapta, ezért nem szabad könnyelműen odaadnia. A saját életét óvhatja, tehát önvédelem esetében nem lesz felelősségre vonva, de felelősségre lesz vonva, ha nem védte meg mások életét, amikor megtehetette volna. Mert akkor azok haláláért ugyanúgy bűnös, mintha maga ölt volna, mert a „ne ölj” parancs magába foglalja a felebarát életének gondját is, ez egyszerűen a felebaráti szeretet parancsa, amit teljesíteni kell - mindig feltételezve, hogy az ember képes megvédeni az embertársa életét.

De a világban összezavarodtak a fogalmak - hatalomvágy, politikai érdekek, ellenségeskedés és szeretetlenség olyan törvényeket teremtettek, amelyek felborították az isteni Rendet. Az isteni parancsok figyelmen kívül maradnak, az emberekbe hamis becsületfogalmakat nevelnek, minden az isteni Renden kívül található, és mindenhol megtalálható a kölcsönös megsemmisítés vagy gyengítés gondolata - de az igazságosság kabátja alá dugva. Az emberek által alkotott törvények az isteni parancsok semmibebevételére kényszerítenek, egyetlen embernek sem szent a felebarát élete. Jogosulatlan követeléseknek vetik alá magukat - részben kényszerből,

részben szabadon - könnyelműen bánnak mind a saját, mind embertársaik életével, meggondolatlanul kiteszik magukat veszélyeknek és mások életével játszanak. Nem tudják milyen értékes az élet a lélek számára. Ezért készek embertársaik ellen háborúskodást kezdeni, de itt nem az emberélet megvédéséről van szó, hanem egyéb célok eléréséről is, amelyek mindig földi-anyagi vonatkozásúak, ezért nem lehetnek isteni akaratúak.

Az értékes élet megvédésének gondolata csak nagyon ritkán található, ezzel szemben túlnyomóan fordul elő a földi előny, vagy a kedvező következmény gondolata. A „Ne ölj” parancsot gondolkodás nélkül elutasítják, vagy csak egyéb hátsó célok elérésére említik. Azonban ez a parancs isteni szóként létező marad: „Ne ölj”, és aki szabad akaratból, saját vagy mások veszélyeztetettsége nélkül elveszi egy embertárs életét, az vét ez ellen a parancs ellen, és ezért felelnie kell. Isten majd ítélkezik a jog és igazság szerint.

Ámen.

A hatodik parancs

B.D.Nr:4979/4

1950.10.04.

„NE LÉGY HÁZASSÁGTÖRŐ ...”

Ez különösen jelentős parancs, mert magába foglal mindent, ami az érzéki vágyakkal összefügg. Vonatkozik az érzéki vágy irányára, a szexuális terület kiélésére. Habár magam adtam hozzá jogot e szavakkal: „Növekedjete és szaporodjatok”. Magam teremtettem úgy az embereket, hogy a férfi és nő teste egyesülésre vágyódik, azonban végső célja ennek csak a szaporodás, és mivel az ember szabad akaratú rendelkezik, szabadságában áll uralkodni magán, vagy gátlástalanul kiélni magát.

Ezt a vágyat egyrésztől megáldom, ugyanakkor az Ellenfélnek egy rendkívül szívesen vett alkalom lehet, hogy az embert bűnre vezesse. De legyen tudatos, hogy a testi vágy mindenféle kiélése, mindenféle beteljesülése az embert lefelé húzza az állati szint alá. Az állat csak természetes ösztönét követi a természet törvényeinek megfelelően, az embernek azonban azért van szabad akarata, hogy legyőzze vágyait, háttérbe szorítsa a testét, és ezáltal a lelket a magasba segítse.

Az érzéki ösztön a legnagyobb akadálya a lélek átszellemítésének. Ennek ellenére úgy teremtettem az embert, hogy a testi vágyak nagyon meggyötörhetik, ha engedi magán eluralkodni, ha nincs akarata ellenállni a kísértéseknek, amelyek mögött mindig Ellenfelem áll. Ez komoly parancs, amit adok: ne törj házasságot. Házasságtörés minden tisztátalan /parázna/ életvitel, ami igazság szerint egy jogellenes viselkedést jelent a Rendem törvénye ellen - visszaélés az emberi élet ébresztéséhez rendeltetett természetes nemzőfolyamattal.

Tiszta, önzetlen szeretet által találjon két ember egymásra, és az ilyen szeretetben való nemzés soha nem lesz bűn, mivel megfelel Rendem örök törvényének. De szeretet nélkül minden érzéki mámor a legnagyobb veszély a lélek számára, mert szellemi sötétségbe süllyed, és nehezen tud abból kiemelkedni. A testi élvezet az önszeretet legmagasabb foka, ami megfojt minden embertárs iránti önzetlen szeretetet, mert az ilyen embernek semmi sem szent, nem tiszteli és nem veszi figyelembe embertársát, hanem csak kihasználja, elveszi ami nem az övé, tehát sokféle módon vét a felebaráti szeretet parancsa ellen.

Akinek a lelke komolyan törekszik a magasba, az tudja is, hogy nem élheti ki magát gátlástalanul, mert érzi, hogy az lehúzza a lelkét, és hihetetlen küzdelmébe kerül az újabb magasba jutás. Egy igazi házasság soha nem találkozik nemtetszésemmel, különben nem teremtettem volna embereket a szaporodás képességével, ám a határok könnyen átléphetők, és minden átlépés tönkreteszi az általam elrendelt törvényes házasságot, ami férfi és nő együttléte kizárólag az emberi nem szaporodása céljából.

De ismerem az ember természetét, ismerem akaratgyengeségét, és Ellenfelem fölöttébb erős befolyását. A bűnösöket nem kárhoztatom, a javukat szolgáló parancsot adok, és aki követi, az a hozzám és a felebarátja iránti szeretetben él, és a magasba vezető úton könnyebben feljut, mint az, aki szabad lefolyásra engedi testi ösztöneit a lelke kárára.

Ámen.

B.D.Nr:2461

1942.08.30.

ERKÖLCSTELENSÉG - ÍRATLAN TÖRVÉNYEK

Általános erkölcstelenség kíséri az emberek szeretetlenségének korszakát, és ez is a szellemi hanyatlás jele, amikor az emberek már semmilyen tekintettel nincsenek embertársaik érzékenységére, tehát semmi kötelezettséget nem vállalnak velük szemben. Egy minden jó modor és mély erkölcs nélküli nemzedék a pusztulás felé közeledik. Bár ez az embereknek felfoghatatlan, mert az illendőséget csak mellékes emberi dolognak tekintik, és az ösztönök minden kiélését tartják a korhoz illőnek. E nézetüket megerősíti az a téves felfogás, hogy az erkölcsi törvények az embereket csak gátolják ezek kiélésében, és ezért meg kell szüntetni őket.

Soha nem marad meg az a nép, amelyik nem akar vezérfonallá tenni semmilyen törvényt, ami erkölcsi tartást ad az embereknek, ha az életüket bizonyos társadalmi rend keretein belül élik. Ezek íratlan törvények, amit azonban az emberek eddig elfogadtak, mert felismerték az ilyen törvények szükségességét, és az áldását is, és az emberi rend kedvéért minden ellenvetés nélkül betartották. Ezek a törvények mindinkább feledésbe merülnek, vagy pedig az emberek tudatosan elvetik azokat, mert hátráltatják az ösztönök kiélését. Ebből

láthatóan felismerhető a szellemi fejlődés visszaesése, mert minél szabadabbra engedi az ember az ösztöneit, annál kevésbé törekszik Istenhez. A világra vágyódik, azaz mindenre, ami kellemes érzést teremt a testnek, és a teste miatt csökkenni engedi figyelmét embertársaira. Ennek következménye, hogy az ember áldozatává válik azoknak a szellemi erőknél, akik a Földön a gátlástalan élvezeteknek éltek, vágyaiknak hódoltak, tehát bűnös életet éltek. Ezeknek a szellemi erőknél nagy a befolyásuk az ilyen emberekre, és oly módon használják ezt, hogy az ember egyre kevésbé veszi figyelembe az íratlan törvényeket, hogy gondolkodás nélkül átadja magát a könnyű életvitelnek, hogy számára már semmi határ nincs, csak a mohóság kielégítése.

A világ örömeihez való ilyen beállítottság a szellemi fejlődés számára soha sem előnyös, mert amit a test kíván, az a léleknek mindig hátrányos. Ráadásul minden gátlás nélkül kinevetik és kigúnyolják a szellemi törekvést, mert az emberekből kiveszett az illem és a jó erkölcs érzéke. Tehát az egyes emberek véleményét sem veszik figyelembe, hanem ellenérdekűnek tekintik, ezért elutasítják, gyakran szégyenteljes módon. Mert az erkölcstelenség és a szellemi hanyatlás kéz a kézben járnak. Bár az emberek felvilágosultságról beszélnek, pedig kevésbé azok, mint bármikor. Szellemi haladásról beszélnek, pedig messze elmaradottabbak, mert nem a lélek fejlődését értik alatta, hanem egyedül a torz gondolkodásukat, ami számukra törekvésre méltónak tűnik. Egy új erkölcsöt akarnak felépíteni, ami a könnyelmű életvitelt részesíti előnybe, és arra törekszenek, hogy ezt ideálisként állítsák be. Tehát új törvényeket alkotnak, régi törvényeket félretesznek, ennek megfelelően az emberiség is megváltozik, és elveszít minden mértéket az erkölcsös, Istennek tetsző életre, amely az embereknek lelkük fejlődését hozza.

Ámen.

B.D.Nr.850

1939.04.05.

ÉRZÉKI ÉLVEZET - NEMZÉS - CÉL

Ami ellen az emberek leginkább tiltakoznak, az annak az erkölcsös életvitelről szóló tanításnak az elfogadása, ami alatt az értendő, hogy mondjon le minden olyan testi érzéki élvezetről, aminek nem egy új élet létrehozása a célja. Ez az ösztön azért olyan erősen fejlett, hogy éppen ezen lehessen kipróbálni a legnagyobb ellenálló akaratot, de a legkevesebb ember küzd a hústest eme vágya ellen. Engednek a testi ösztönnek, folytonos kielégülésre törekszenek, és ezáltal nagy kárt okoznak lelküknek, mert ahol az akarat ennyire meggyengült e vágy legyőzésére, ott már nem tudnak tisztán szellemben tevékenykedni.

Az ember nemzésének egész természetes folyamatát az isteni Teremtő - a legbölcsebb felismeréssel - testi jóérzéssel kötötte össze, hogy ismételten nemzésre készítse őket, és ezáltal a testbeöltözésre

várakozó lelkeknek alkalmat adjon a földi létbe lépésre. Ez az egyedüli célja a férfi és nő egyesülésének - ezt valóban meg kellene gondolnia, és az ember lehetőség szerint szigorú önmegtartóztatással és önsanyargatással irányítson minden érzéki élvezetet. Ehelyett igyekeznek kivonni magukat a legnagyobb földi feladat alól, és korlátlanul csak a testi vágyaknak adják át magukat, sőt ez hamarosan az élet fő hajtóerejévé válik, általa a lélek egy leküzdhetetlen akadályba ütközik, amely nem engedi megtalálni a magasba vezető utat. Ez az ösztön visszatartja a Földhöz, nem tud saját erőből a magasba lendülni, újra és újra visszasüllyed. Mérhetetlenül kell küzdenie szellemi téren a testi ösztönök kielégülése miatt.

Az emberi szerveknek nem feltétlen létszükséglete, hogy vágyuk kielégülést kapjon, és az ember igen jól nevelheti ösztöneit önmegtartóztatásra és önlegyőzésre. Mert a vágyat minél jobban kielégítik, annál inkább fokozódik, - de teljes mértékben megfékezhető, ha erős akarata van, és tudatos az emberben, milyen kárt tesz a lelkének a test hiánytalan kielégülése. Azonban az ilyen szándékot az emberek nem akarják elfogadni, semmilyen önkorlátozást nem akarnak megszabni, ezért mérgelődnek saját lelkükkel szemben, hogy ne hagyja nélkülözni a testet. Teljesen félreértik a test tulajdonképpeni rendeltetését, hogy újra embereket teremtsen, és ezzel nemcsak maguknak okoznak kárt, hanem ugyanakkor azoknak a lelkeknek is, akik meg akarnak testesülni, mivel megtagadják tőlük az emberi testbe való lépést, ezáltal megakadályozzák a születésüket.

Ámen.

B.D.Nr:4834

1950.02.10.

AZ IGAZI, ISTEN ELŐTT ÉRVÉNYES HÁZASSÁG

A házassághoz feltétlenül szükséges Isten áldása, különben bár megkötötték a Földön, a mennyben nem számít megkötöttnek. Akik a Földön minden dolgok Teremtőjében és Megtartójában, Istenbe, az örök Atyába való hit nélkül egyesülnek, azoknak semmi igénye sem lehet Isten áldására. Nem ismerik el Istent, tehát Isten sem ismeri el a szövetséget, még ha az a jognak megfelelően kötött is - azaz megtettek minden formáságot, amit egy házasságkötés igényel. Csak ha együtt lépnek Isten elé a kéréssel, hogy áldja meg szövetségüket, ha Istent mindketten elismerik Uruknek, akihez szeretettel törekszenek, akkor lehetnek biztosak az áldásában – mert Isten jelen van, ahol kívánják őt, bizonyos tekintetben a kapcsolat tanúja, ami az egymás iránti a szereteten alapul. Így pontosan érthető, hogy csak kevés házasság tarthat igényt arra, hogy Isten előtt érvényes legyen, mert egy egyházi cselekmény nem helyettesíti az Istentől állított feltételek teljesülését. Mert egyházi cselekményt elvégezhetnek olyan embereknek is, akik szeretet nélkül, földi előnyök miatt kötik a házasságot, amihez Isten soha nem adja áldását.

A házasság az Isten által létrehozott szent intézmény az emberi nem szaporodására, és az egymás iránti szeretetben élő lelkek közös kiérlelődésére. A házasság azonban nem tekinthető üzletszerűen megkötött kapcsolatnak csak az ösztönösség kiélésére, vagy földi előnyök elérésére. A házasság nem olyan állapot, ami tetszés szerint megszakítható vagy megváltoztatható.

Amit Isten előtt jogosan megkötöttek – azaz, amihez Isten áldását kérték egybehangzó akarattal - az Isten előtt örökké megkötött marad, és ezt a szerződést a földön csak a halál bonthatja fel, hogy ideiglenes elválást adjon. Az ilyen házastársak többnyire a Szellemi Birodalomban is összekapcsolódnak, és közösen törekszenek a magasba. A szellemben azonosan gondolkodó lelkek összefogása úgy a Földön, mint a túlvilágon is a legmagasabb boldogság és cél, és ami egyszer a szereteten keresztül összekapcsolódott, az mindörökké kapcsolatban marad. Azonban csak ritkán fordul elő az ilyen igazi, Isten előtt megkötött házasság. A Földön ezért olyan ritka a mély boldogság és szellemi összhang, mert az emberek szenvedélyességükben ezeket nem veszik figyelembe, hanem megalégszenek a tisztán testi rokonszenvvel, ami azonban soha nem nevezhető mély szeretetnek, és soha nem tartós. Csak aki bensőségesen kéri Isten áldását, az köt igazi, Isten előtt érvényes házasságot, és ezek a lélek harmóniájában élnek testi halálukig és az örökkévalóságban is.

Ámen.

A hetedik parancs

B.D.Nr:4982/1

1950.10.15.

„NE LOPJ”

Gyermekem, aki hűséggel és kitartással szolgálsz nekem, szeretetem és kegyelmem további jeleként egy további parancsot adtam: „Ne lopj”. Egész nyilvánvalóan vétkeztek a felebaráti szeretet e parancsa ellen, amikor bármire kezdet emeltek, ami az övé. Tisztelnetek kell a felebarát tulajdonát, sőt még meg is kell védenetek ellenségével szemben, különben nem szeretitek úgy, ahogyan Én azt megparancsoltam. Szeressétek felebarátaitokat, mint önmagatokat – mert ti is hálásak vagytok annak, aki tiszteletben tartja tulajdonotokat, tehát ti is ugyanezt tegyétek, hogy megnyerjétek felebarátaitok szeretetét. Amit jogtalanul vettek magatokhoz, az nem hoz áldást, sokkal inkább megterheli és lenyomja a magasba igyekvő lelketeket.

Ne lopj - nem csak földi javak azok, amit nem szabad elvennetek embertársaitoktól. Szellemileg is megkárosíthatjátok, amikor nem részesítitek abban ami lelkének üdvös, és amit kegyelmem minden embernek szán, és amit mindenki átadhat embertársának.

Aki tehát szellemi javakkal bír, azt tőlem kapta. De az embertársnak is hasonló joga van, hogy ebből táplálkozzon, rajtatok keresztül. Ezt a jogát csökkentitek azzal, hogy visszatartjátok, amit neki rendeltem. Ekkor bizonyos értelemben elveszitek tőle ami az övé, ha még nem is vette birtokába. Eljárástok ekkor semmi szeretetet sem mutat felebarátotokkal szemben, és mégkevésbé irántam, Istenetek és örök Teremtőtök iránt. A szellemi vagy földi javak bármilyen megrövidítése e parancs alá tartozik. A felebarát iránti szeretet bármilyen elhanyagolása visszahull rátok, amit majd úgy kaptok, ahogyan másoknak mértetek, és megvonják tőletek, amit megvontatok az emberektől, és ezért lelkileg és szellemileg azt kapjátok, amit kiérdemeltetek.

Ámen.

B.D.Nr:1156

1939.11.02.

HATÁRKŐ – SZELLEMI TULAJDON – SZELLEMI GAZDAGSÁG

Határkövet mindig ott helyeznek el, ahol a birtok megszűnik, és egy másik birtok kezdődik, mert a határkőnek kell visszatartani a civakodást és a veszekedést. A kő bizonyítja minden egyes tulajdonos jogát, és megakadályozza, hogy a tulajdon miatt vitakérdések keletkezzenek, melyek elsimítása egyértelműen nehéz lenne. A határok e megjelölése bizonyos értelemben védelem a másik tulajdonába való jogtalan beavatkozás ellen. Így az ember látható jelzést készít, hogy embertársai tiszteletben tartsák tulajdonát.

Aki most ezt a példát a földi ember szellemi életére akarja alkalmazni, annak elsősorban el kell képzelnie, hogy csak az az ember támaszthat igényt /szellemi/ tulajdonra, aki igyekszik megnövelni szellemi tudását. Ennek a tudásnak azonban nem kell határt szabni, még sokkal kevésbé lehet tulajdonát elvitatni - tehát hogy embertársai lecsökkentenék azt - mert ha el is sajátítja a szellemi javait, az nem csökkenti az elsőnek a tulajdonát. Mert a szellemi gazdagság nem osztható, de mindenkivel megosztható... Közölhető minden emberrel, mindenki meggazdagodhat általa anélkül, hogy elvenne a másiktól valamit, mindig többet és többet kívánhat és tehet magáévá, és az adó féltől mégsem vesz el semmit.

Tehát nem szükséges aggódva határkövet állítani a szellemi tulajdon csökkenésének megakadályozására, mert ami egyszer szellemi értéként létezik, az már soha és semmikor nem lesz kevesebb. Ennélfogva a Szellemi Birodalomban egy lény soha nem is károsíthatja meg a másikat, hanem csak versengés lesz egymás között a szellemi értékek átvételére, a szellemi gazdagságuk növelésére, és a lény ezt megteheti a másik lény megkárosítása nélkül, vagy hogy az hátrányos lenne a másik lényre.

Így hát a határkő a tulajdon biztonságának őreként csak a földi életben használható - tehát a földi értékek biztosítását szolgáló eszköz.

Azonban szellemi vonatkozásban minden lehatárolási szándék felesleges, és a lény állandóan csak adni akar, anélkül hogy ezzel tulajdonát elvesztené, amennyiben legyőzte minden anyagi sóvárgását, és már csak a szellemi gazdagságra vágyódik.

Ámen.

B.D.Nr:5504

1952.10.11.

A SZELLEMI HANYATLÁS OKA – AZ ANYAG UTÁNI TÖREKVÉS

Az emberek szellemi hanyatlásának lényeges oka az egyre fokozódó függőség az anyagtól. Olyan ez, mint egy betegség, ami megtámadta az embereket, ami a halálhoz vezet. Olyan, mint egy mindig keményebbé váló bilincs, ami az ember életét fenyegeti - de nem a földi, hanem a szellemi életről van szó, a lélek életéről, az van veszélyben. Mert a túlságosan nagy vágyakozás az anyag iránt beteljesülést hoz, hiszen mindig az ember akarata határozza meg a lélek állapotát. S így sorsává válik a tömény anyag, melynek birtoklására oly nagy buzgalommal törekszik.

Az emberrel nem lehet megértetni, hogy az anyag, a földi tulajdon iránti vágy visszalépést jelent, mert valami olyanra törekszik, amit már régen legyőzött, ami lelkének kemény fogságot jelent, amit gátoltságnak és ezért kinnak érez a lélek. Az ebből való minden szabadulás, a muszáj-törvényben való minden fejlődés megkönnyebbülést hoz a szelleminek. S most az ember arra törekszik, amitől a lelke elmenekült, mert az béklyó volt.

Minden földi anyag csak a testnek szolgál, a léleknek csak akkor, amikor az anyagot legyőzi, amikor a szeretet tevékenységre indítja az embert, hogy lemondjon arról, amije van, s szeretetből odaadja embertársainak. Ekkor az anyag is hasznára lehet a lélek életének, azonban ez mindig az anyagtól való eloldódás legyen, ne az anyag iránti önszeretetből fakadó mohó sóvárgás.

Amíg a vágy földi javaknak szól, addig nincs, vagy csak egész kismértékű vágy irányul a szellemi javakra. Pedig a lélek semmi földit nem vihet magával a Szellemi Birodalomba, csupán szellemi javakat, egyedül ez készít neki boldogító állapotot.

Ha végig gondolnák az emberek, hogy már a következő napon is befejeződhet a földi életük, akkor gondoskodnának a Szellemi Birodalomban való tartózkodásukról. Ha meggondolnák, hogy számukra értéktelen bármilyen földi tulajdon, mert a Szellemi Birodalomba tovább nem vihető. És az ember ezt a hibát könnyen megelőzhette volna, ha szellemi kincseket gyűjtene a Földön, ha meggondolná, hogy a földi élet - ha hosszan tart is - csak egy pillanat az örökkévalósághoz mérve, és azt hogy a léleknek szenvednie kell attól, amit emberként a Földön elmulasztott. Azonban mindig és mindig újra rá lehet mutatni élete üresjáratára, ismételten figyelmeztetni lehet, hogy előre gondolkodjon, és ne pazarolja a földi

élet minden erejét olyan javakra, amelyek teljesen értéktelenek, és azok is maradnak. Birtokában van a szabad akarat és az értelem, ezért csak oktatni lehet, és nem kényszeríteni, hogy úgy élje le az életét, hogy a lelke egészségesen és erősen lépjen be a Szellemi Birodalomba.

Ezért az emberektől mindig újra elvételük, amire a Földön oly forrón vágyódnak, ismételten szemük elé tárom a földi tulajdon mulandóságát, és boldogok, akik felismerik, hogy a földi élet célja más, mint a földi javakra való törekvés. Boldogok, akik gondolkodnak, és összegyűjtik a szellemi kincseket, boldogok, akik alkotnak és tevékenyek a lelkük üdvösségéért, mert gazdagok és boldogok lesznek a Szellemi Birodalomban, tehát teremthetnek és tevékenykedhetnek, mert gazdagságuk elmúlhatatlan.

Ámen.

A nyolcadik parancs

B.D.Nr:4982/2

1950.10.15.

„NE ÁLÍTS HAMISAT FELEBARÁTOD ELLEN”

Hasonlóan kell érteni a következő parancsot is: „Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen”!

Mindig színtiszta igazság áradjon ajkaidról, és soha ne károsítsd hazugsággal embertársad tekintélyét, helyzetét az emberek között. Mindenféle rágalom bűn e parancs ellen, az ember minden hamis kijelentés által kárt okoz embertársának, szeretet nélkül és igazságtalanul cselekszik, amiért majd felelnie kell. Ha embertársadról tanúbizonyságot kérnek, légy igaz és telve szeretettel iránta. Igyekezz megérteni a hibáit, és szeretetteljesen figyelmeztetni rá, de gyengeségével ne élj vissza azzal, hogy megpróbálsz lekicsinyelni, ezáltal magadat jobbnak feltüntetni. Egy meggondolatlan szóval is árthatsz neki, felébresztheted benne a megtorlás gondolatát, az pedig megfojt mindenféle szeretetet, és bűnössé teszi az embert. Tarts ki az igazság mellett - tehát tudásod és lelkiismereted ellenére ne dicséredj meg egy embert, ha az nem érdemli meg. Távol legyen tőled a szeretetlenség minden tette, és távol legyen tőled az embertárs minden hátrányba hozása a saját előnyödre.

Minden embertársadról mondott ítélet, amely nem felel meg a valóságnak, durva megszegése e parancsnak, mert minden szeretet hiányzik belőle, és nem válik becsületetekre. Minden hazugság elítélendő, de ha nyilvánvaló módon a felebarát kárára van, akkor kétszeres bűn. Először a szeretetparancs megszegése az embertársatok ellen, másodszer bűn ellenem, aki az örök igazság vagyok.

Ámen.

B.D.Nr:566

1938.09.01.

HAZUGSÁG ÉS IGAZSÁG

A bajok legnagyobbja a hazugság - tehát, ha megismeritek az igazságot, és mégsem veszitek figyelembe, ilyenkor megengeditek, hogy a hazugság szelleme hatalmat nyerjen fölöttetek. A hatalma nagyobb, mint hinnétek, mert megmérgezi egész gondolkozásotokat, elveszi minden ítélőképességeteket, és mögötte csak töméntelen szenvedély és rossz szokás áll, melyek mind a hazugságból erednek. Ezért ha világosságot akartok, akkor az igazságban kell maradnotok, mert ahol hazugság honol, ott sötétség uralkodik. Az ilyen sötétség egyetlen léleknek sem tetszik, viszont a lélek elsötétedik, ha nem tiszteli az igazságot. Minden gond és szomorúság a hazugságból ered. A hazugság ajtót és kaput nyit a gonosz szenvedélyeknek és ösztönöknek, amik először egész jelentékteleneknek tűnnek, mégis megsemmisítenek minden jó hajlamot az emberben. Így a hazugság minden pusztulásnak a gyökere, mivel a sötétségből ered.

Ezért jól figyeljétek: amíg nem igyekeztek, hogy a legtisztább igazságot ápoljátok magatokban, amíg még menedéket kerestek a kis körülírásokban vagy valótlanságokban, addig az igazság szelleme soha nem tud megvilágosítani benneteket. Mert az örök Istenséggel csak akkor egyesülhettek, ha szívetek teljesen tiszta, és a hazugságot tiszta szívből utáljátok. Most láthatjátok a hazugság következményeit hatalmas mértékűvé duzzadni – megtudjátok, a hazugságnak milyen hatalmas következményei vannak, hogyan hoz létre rosszat, és szaporodik mindig új hazugságokat szülve. Ezért a hazugság a lélek halála, ahogy a tiszta igazság a mennyből való világosságot jelenti részére.

Így ha kiálltok az igazságért, világosság keletkezik bennetek, és ezzel legyőzitek a hazugságot. Mert akármilyen hatalmas is a hazugság a maga erejében, és állandóan rosszat vonz maga után, azonban a tiszta igazság mégis sokkal erősebb, és a hazugság sötétségét hatalmas ereje által meg tudja világosítani a legtisztább fénnel. Ezért ha az emberiség csak az igazságot keresné, akkor térdre kényszerítené a hazugságot, és ez végtelen áldást hozna a Földre.

Így azonban túl sok ellenerő tevékenykedik, kevesen vagy egyáltalán nem küzdenek ellene, a hazugság elterjed az egész Földön, és hihetetlen rombolást visz végbe. Ez az egyik oka, amiért olyan kevés hitelt kap a Föld és a túlvilág közötti tiszta szellemi kapcsolat lehetősége. Ami nem könnyen érthető az embernek, azonnal félredobja a hazugságok közé - nem vizsgálja, hanem azonnal visszautasítja, mert igen jól ismeri a hazugságot és kísérő jelenségeit. A tiszta igazságot hazugságnak látják - a kivizsgálatlan hazugságot viszont igazságként sokkal szívesebben elfogadják.

Ha Istenhez fordulnának felvilágosításért, hamar eltűnne minden kétségük, ítélőképességük megélesedne, és igen hamar meg tudnák különböztetni az igazságot a hazugságtól. Világosság lenne a szívükben, menekülnének a hazugságtól, mint a gonosz gyalázatos

munkájától. De amíg az emberiség nem menekül az imához, és nem könyörög az igazság felismeréséért, addig a hazugság hódolata alatt marad, és pedig saját hibájából. Mert az Úr a tiszta igazságot közvetíti a Földön gyermekeinek, és szeretné minden embernek átadni. De ki fogadja el? Csak egy kis rész, a többi azonban a legsötétebb éjszakában botorkál, és saját akaratból megmarad a hazugság gyermekeinek - így nehéz lesz eljutni az örök életre, mert ezt csak az igazság garantálja.

Amen.

B.D.Nr:5535

1952.11.16.

A SÁTÁN TEVÉKENYSÉGE

Az alvilági démon igyekezik mindenhová beférkőzni, hogy gyűlöletet vessen és zavartságot hozzon létre - kihasznál minden adódó alkalmat, ami ezt lehetővé teszi. Felbújtja az embereket egymás ellen, viszálykodást és békétlenséget szít, hazug módon cselekszik, és így rabolja el az emberek nyugalmát, amire szükségük volna, hogy Istenhez találjanak. Mert Isten Ellenfele ezt akarja elérni. Befolyása erős tud lenni, ha az ember nem elég óvatos, és nem fordul azonnal Istenhez, amint észreveszi, hogy veszélyben van. Már egy felfelé küldött gondolat elég, hogy ellen tudjanak állni, mert ahol igénybe veszik Isten hatalmát, ott megtörik az Ellenfél hatalma. A Sátán számára iszonyat a lélek békéje, és ezt igyekszik megzavarni, mert akkor minden más támadás könnyebb és eredményesebb.

Ti emberek nem tudjátok, mennyire ellenséges gondolkodású veletek szemben, mennyire gyűlöl mindent, ami Istenhez törekszik, és mennyire nem fárad bele, hogy elbuktasson benneteket. Semmit sem tud elérni, amíg a szeretetben mozogtok, ezért próbálja először a szeretetet elfojtani bennetek, megpróbál bensőtökben felizgatni, mérget hinteni belétek, nemtelen gondolatokat ébreszteni embertársaitok ellen, és ahol látja hogy egy gondolata megfogant, ott megpróbálja tovább növelni azt. Veszélyes a szeretetlenségében, gyűlölete a legnagyobb szerencsétlenséget hozza, így mindig figyelmesnek kell lennetek, és az első szeretetlen érzelmi rezdülést csírájában kell elfojtanotok azzal, hogy Jézus Krisztust hívjátok, szabadítson meg benneteket a gonosz hatalmától. Ő fél ettől a hívástól, és ezért minden világos gondolatot össze akar zavarni bennetek. Minden, ami a világban nyugtalanná és idegessé tesz benneteket, az az ő befolyása, hogy összezavarja gondolataitokat, mert akkor jó talajra talál gonosz vetéséhez.

Ti emberek gondoljatok mindig arra, hogy a világosság és a sötétség közötti küzdelem állandóan tart, és ti vagytok azok, akikért ez a küzdelem folyik. Álljatok tudatosan Isten oldalára, kérjétek a segítségét, akkor az Ellenfél lesz a vesztes - de Isten ereje nélkül a saját erőtök csődöt mond, mert ő erősebb nálatok. Ne engedjétek, hogy nyugtalanúságot okozzon nektek az embertársak által, események, gondolatok vagy élmények által. Küzdjétek minden nyugtalanító

gondolat ellen egy felfelé irányított segítségkéréssel, és a béke újra betér hozzátok. Így ellen tudtok állni majd minden kísértésnek, mert az Istentől való nyugalom olyan fegyver, amivel ki tudjátok szorítani a kísértést.

Meneküljete ahhoz, aki erősebb, mint az összes kísértő együttvéve. Ne adjatok alkalmat Isten ellenfelének, hogy diadalmaskodhasson fölöttetek, de arra mindig gondoljatok, hogy egyedül túl gyengék vagytok az ellenálláshoz. Istennel azonban mindenre képesek vagytok, aki egyetlen segítségkérést sem hagy figyelmen kívül.

Ámen.

B.D.Nr:2247

1942.03.10.

AZ IGAZSÁG FELISMERÉSE KÖTELEZ A KIÁLLÁSRA

A gúnyolódók és gyalázkodók világában nehezen tud az igazság utat törni magának, mert ahogy minden istenit tagadnak, úgy ezzel az Istentől érkező igazságot is tagadják. Ennek ellenére kötelessége minden embernek, aki az igazságban él - tehát azt felismeri - hogy ki is álljon érte, még azokkal szemben is, akik állandóan az igazság ellen akarnak harcolni. Mert velük szemben eltérni az igazságtól azonos értelmű lenne az igazság Ellenfele akaratának engedelmeskedni. Az igazság ellen mindig küzdenek, mert tudják hogy felülről érkezik - az anyagi beállítottságú emberek viszont csak azt akarják elismerni, ami alulról, tehát a világból való, és ez mindig ellentmond az igazságnak.

Tehát hogy a Földön elterjedjen az igazság, képviselőinek semmiképpen sem szabad szeretni a világot, és nem szabad félni az emberektől, akik meg akarják akadályozni az igazság terjesztését. Legyenek készek a földi előnyökről teljesen lemondani, és inkább életüket odaadni, mint elhallgatni az igazságot, vagy meggyőződésük ellen beszélni. Bár ez olyan követelmény, melynek nem lehet könnyen eleget tenni, hiszen az ember testi élete még túl értékes, minthogy oda akarná adni azért az igazságért, amit embertársai nem hogy nem kívánnak, hanem inkább el is utasítanak.

Ennek ellenére Isten mégis elvárja ezt a követelményt, amint egy embert arra méltat, hogy megadja neki az igazságot. A tiszta igazság felismerése arra is kötelezi az embert, hogy ezt továbbadja, és ismeretet adjon a tudatlanoknak Isten tevékenységéről. Ennélfogva ha a tudatlan emberek elutasítják ezt az adományt, úgy az ember ne váljon bátortalanná, félve beszélővé vagy hallgataggá, hanem ott is félelem nélkül lépjen fel az igazság mellett, ahol az uralkodó hatalom a hallgatást követeli. Mert ekkor az ember magát Istent képviseli.

Az ismerettel rendelkező ember soha ne tagadja meg Istent, de mégis ezt teszi, ha eltér az igazságtól - vagyis ha legjobb tudása ellenére olyat mond, ami nem felel meg az igazságnak, vagy ellentmondás nélkül eltűri, hogy a hazugságot terjesszék. Amint az ember megtagadja Istent, erőtlenné válik, viszont ha az igazságot

képviseli, akkor az erő is áramlik hozzá, hogy ellenálljon minden ellenséges beszédnek. Győztes marad a gúnyolódók és gyalázkodók fölött, akik csak a hazugságnak hódolnak, és az igazság ellen harcolnak.

Ámen.

Kilencedik és tizedik parancs

B.D.Nr:4983

1950.10.15.

„NE KÍVÁND FELEBARÁTOD HÁZÁT...”

„NE KÍVÁND FELEBARÁTOD FELESÉGÉT”

Az anyagban élő emberek minden érzékükkel az anyaghoz ragaszkodnak. Emberként azonban a földi élet célja épp az anyag legyőzése, a tőle való elszakadás, bármiféle kívánság megsemmisítése amit a világ nyújt az embernek, mert a lélek csak ezek legyőzése által éri el azt az érettséget, ami szükséges a Szellemi Birodalomba való bejutásához. A földi dolgokra irányuló vágy nem feltétlenül bűn, noha akadályozza az embert a felfelé fejlődésben, azonban könnyen bűnhöz vezethet, mert a vágyakozás igyekszik kívánsága tárgyát megszerezni, és gyakran ezt jogtalan módon teszi.

Minél nagyobb és erősebb a szenvedély egy dologért, ami a testnek kellemes érzést szerez, az ember gondolkodása és törekvése annál jobban ráirányul, és rossz ösztönöket és tulajdonságot válthat ki az emberből, melyek az embertársakra káros kihatásúak. Ezért adtam nektek embereknek a parancsot: „Ne kívánd felebarátod feleségét, házát, szolgáját, mezejét, és mindazt, ami az övé.” Embertársatok minden tulajdonát tiszteljétek, semmit ne próbáljatok megszerezni ami a felebaráté, már az erre utaló gondolat bűn, mert ez elárulja az akaratot, a lélek sötétségét, ami még nem ismeri a szeretetet.

S ha igyekeztek is elrejtteni embertársaitok előtt hideg szíveteket, Én átlátom vágyaitok által, s ha sóvárogva néztek a felebarát javaira, gondolataitokban vétkeztek a felebarát iránti parancsolat ellen - mert az embertársban nem a testvéreteket látjátok, akit szeretnetek kell, mint önmagatokat. Örüljétek, ha embertársatoknak jól megy a dolga, és inkább segítsétek gyarapítani tulajdonát - ekkor eredményesen végzitek az anyag legyőzésének harcát, ekkor több kincset küzdöttetek ki magatoknak, mint amennyit összesen elvehettetek volna embertársatoktól. Mert a felebarát iránti szeretet jutalmat kap szeretetem által, és ez valóban elmúlhatatlan kegyelmi kincs, mely felér minden földi gazdagsággal és örömmel. Ezért tiszteld és védelmezd embertársad tulajdonát is, tarts távol magadtól minden vágyakozást, ha nem akarsz véteni a felebaráti szeretet parancsa ellen. Ezt a parancsot azért adtam, hogy megkönnyítsem a magasba emelkedésedet, mert csak a felebarát iránti szeretet által tudjátok

megszerezni szeretetemet, és csak a szereteten keresztül váltok boldoggá.

Ámen.

B.D.Nr:688

1938.11.28.

FÖLDI TULAJDON ÉS ÖNSZERETET -

SZELLEMI TULAJDON ÉS FELEBARÁTI SZERETET

A szeretetben való munkálkodás mindig tág tevékenységi terület, folytonosan gyakorolhatjátok, amint csak akarátok az örök Istenséghez vonzódik. Az emberek közötti szeretetlenség intenzitásán azt is felismeritek, hogy az ember szelleme milyen messze eltávolodott az istentudattól, ahogy mindig csak az „énje” kielégítését keresi, és minden szeretete csak önmagára irányul. Ebből az önszeretetből mindig csak rossz származik. Minden szenvedély és rossz szokás - ami ilyenkor az önszeretetet kíséri - oka a függőség, hogy minden elképzelhető a birtokába kerüljön.

Ezt észreveszitek már a javak gyarapításának egyszerű folyamatán. Az ember mindig csak arra törekszik, hogy mindent megszerezzen magának, ami arra érdemesnek tűnik, és nem riad vissza semmi eszköztől, ami Isten parancsába ütközik. Megszerzi magának jogtalanul, vagy ravaszsággal és csalással próbálja megkárosítani embertársát, és nem riad vissza a hazugságtól, ha ez csak a legcsekélyebb előnyt is hozza. Viszont soha nem ápolja az embertárs iránti szeretetet, tehát minden hiányzik, ami közelebb vinné az örök Istenséghez.

Ugyanolyan mértékben áldásos kihatású lesz viszont az igazi felebaráti szeretetben való tevékenység. Az ember mindig azon fáradozik, hogy a mellette élőket is megvédje mindattól, ami hátrányosnak tűnik, mindig megmarad az igazságban, Isten parancsainak megfelelően cselekszik, és így a felebaráti szeretet dolgai által végbevitt tevékenységében is mindenkor örülhet Isten jelenlétének.

Aki önzetlenül jót ad felebarátjának, annak megnövekszik a szellemi tulajdona, ez a túlvilágon elmúlhatatlan jutalmat hoz, és csak a földi ember jóakarására van szükség, hogy testi halála után a legnagyobb boldogságoknak örülhessen.

A világ csábításai jelentik az ellensúlyt, és az ember elvakultságában nem ismeri fel a földi örömeik értéktelenségét, hanem minden eszközzel igyekszik ezeket magához ragadni. Ezért a túlvilági sorsa szegényes és örömtelen, mert ugyanazzal a mértékkel kap, mint ahogyan a földi életében ő adott embertársainak. Aki csak önmagát szereti túlságosan, soha nem tud kiküzdeni magának isteni kegyelmet, mert az Úr soha nem áldja meg tevékenységét.

Csak a felebarát iránti szeretetből fakadó cselekedetek járnak Isten kegyelmével és áldásával. Aki készségesen ad a maga

tulajdonából, az kétszeresen kapja vissza, és nem csak földi, hanem még nagyobb mértékben szellemi értelemben, mert a szeretet a legnagyobb, s az ember csak a szeretet által jut már itt a földön megváltásra.

Ámen.

B.D.Nr:6127

1954.12.06.

KÜZDELEM ÖNMAGUNK ELLEN - VÁGYAK ÉS EZEK LEKÜZDÉSE.

Semmisítsétek meg testeteket, ha lelketeknek életet akartok adni. Ez alatt nem azt kell érteni, hogy gyötörjétek testeteket, sanyargassátok vagy csúfítsátok el magatokat, mert az ilyen értelmezés csak a hiányos megértést igazolja. Ez az emberi gondolkodás tévedés, és Teremtőtök munkájának semmibe vételét jelenti. Amit tőletek kérek az az, hogy a test vágyait nyomjátok el, hogy győzzétek le önmagatokban, hogy ne teljesítsétek a test kívánságait, ami csak a fényűző életmódnak szól, és általa lelketeknek igen nagy kárt okoz. A testi vágyak ellen valóban nehéz a küzdelem, egész akaraterőtöket megkívánja a lemondáshoz, önkéntes nélkülözést kíván, megtagadását mindannak, ami vonzónak tűnik.

Ez valóban küzdelem, amihez kell az erőtök. De ezt az erőt megkapjátok, amint komolyan veszitek munkátokat, amint valóban az a szándékotok, hogy elérjétek a célt, a tökéletessé válást a Földön. Mert a tökéletességetek a lélek állapotától függ, nem pedig a testetek állapotától. A testet szenvedélyeivel együtt akaratotok próbatételére kaptátok.

Ezért a földi idő alatt a test lép előtérbe, érvényesülni akar igényeivel, és minden kívánsága és sóvárgása alkalmas arra, hogy elnyomja a lélek kívánalmait. A test mindig újra jelentkezik, és igyekszik rávenni az ember akarátát, hogy teljesítse kívánságait. A lélek azonban nem tud szemmel láthatóan megnyilvánulni, hanem gondolatok formájában teszi magát észrevehetővé, így ezeket a gondolatokat gyorsan újra elfojtja az ember, és nagy akaraterő szükséges hozzá, hogy rá hallgasson, és kedvéért elhanyagolja a testet.

Ehhez akaraterő kell, tehát az embernek küzdenie kell a test vágyai ellen, minden ellen, ami a test jólétét szolgálja, viszont a léleknek ártalmas. Erre, az önmagatok, a vágyaitok elleni küzdelemre szólítalak fel, mert ez tulajdonképpen a lélek harca a test ellen. A lélek azonban elmúlhatatlan, és egykor magára kell vennie az érettségi állapotának megfelelő sorsot - viszont ez nagyon alacsony lesz, ha az ember először a testéről gondoskodik, és a lelkét nélkülözni hagyja.

Vegyétek fel a küzdelmet vágyaitok ellen, nyomjátok el a testet, csak azt adjátok neki, ami élete fenntartásához szükséges - minden mást viszont fordítsatok lelketekre, ami azáltal érlelődik, ha a földi életetekben jobban gondoskodtok róla, mint a testről. Megáldom az ilyen harcot, és bár kezdetben minden akaraterőtökre szükség lesz, de

minél inkább legyőzitek magatokat, annál könnyebb is lesz, mert folytonosan ellátlak az önlegyőzéshez szükséges erővel, ha ti ezt komolyan akarjátok - és akkor biztosan eléritek célotokat..

Ámen.

Befejező közlések

B.D.Nr:1805

1941.02.09.

KRISZTUS TANÍTÁSA – A TÍZPARANC SOLAT TELJESÍTÉSE – A SZERETET PARANC SA

Ritkán lehet az embert olyan tanítás elfogadására készíteni, ami számára kényelmetlennek tűnik, ezért oly módon kell nyújtani, hogy elkerüljön bármiféle ellenérzést. Először tárgyilagosan meg kell alapozni, megindokolni, hogy az emberek felismerjék, hogy ilyen tanítást csak Isten szeretete ad a megváltoztatásunk kedvéért. Megmutatja mit tegyen az ember, és milyen legyen a gondolkodása, hogy tökéletessé váljon. Oktatni kell, parancsolatokat kell közvetíteni számára - és neki készségesen alá kell vetnie magát a követelményeknek. Ekkor eredményes a fentről jött tanítás, ekkor meghozza neki a célt, a lélek érettségét, ami előfeltétele az örökéletbe való bemenetelnek.

Krisztus tanítása tehát magába foglal minden parancsolatot, amelyek teljesítése szükséges a lélek Isten akarata szerinti alakulásához. Az emberek iránymutatást kapnak, amelyekhez tartani kell magukat. Isten tanítja őket, hogy mi helyes és mi helytelen, mit tegyenek és mit hagyjanak el.

S ha Istennek tetsző életet akarnak élni, ha szolgálni akarnak neki, és kivívni szeretetét, úgy ezeket a parancsolatokat pontosan kell teljesíteniük - még ha ez nincs is különösebben a tetszésükre. Isten parancsolatainak teljesítése mindig önuralmat kíván, lemondást vagy önlegyőzést követel, és az embernek mindig fel kell adnia valamit, ha az isteni parancsolatok teljes egészében eleget akar tenni. Mert a parancsolatok teljesítése állandó önmegtartóztatást jelent.

Isten azért adta ezeket a parancsolatokat, mert az emberek éppen az ellenkezőjére törekszenek, mint amit Isten akar, és parancsolataival kifejezésre juttat. Tehát bizonyos kényszerrel kell az emberekre mérsékelni, akiknek szinte küzdelmet kell folytatniuk a erős vágyaikkal szemben, amit azonban nem tennének, ha Isten ezt nem kívánná tőlük. Ennek az lenne az eredménye, hogy eleget tennének a belső vágyaikkal, és veszélyeztetnék lelkük érettségét.

Isten mindent lerögzített parancsolataiban, aminek figyelembe vétele szükséges az ember számára. Ezeket a szeretetparancsolatban foglalta össze: szeressétek Istent mindenek fölött, és embertársaitokat mint önmagatokat. Aki ezt a két parancsolatot hűségesen teljesíti, az magától megtesz mindent, amit Isten a tízparancsolaton keresztül kíván az embertől. Így tehát az isteni tanítás mindig csak a szeretetre

figyelmeztet, és aki azon fáradozik, hogy szeretetben éljen, az az isteni tanításnak is teljesen megfelelően él. Nem kell rendkívüli parancsot adni neki, mert a szeretetben élve önmagától is tanúsítja a szeretetet, visszariad mindentől, ami az isteni parancs ellen van, és mivel már szeretetté alakult, nem is tud mást, mint szeretetet adni, így élete állandóan megfelel az isteni tanításnak.

Ámen.

B.D.Nr:7234

1958.12.20.

AZ ISTEN ÉS A FELEBARÁTI SZERETET PARANCSA

Az embereknek én csak az Isten és a felebaráti szeretet parancsát adtam, ezért ha ezt a parancsot teljesítitek, akkor az összes többi parancs mintegy „feleslegessé” válik, amelyek mindig csak a szeretetlenség bizonyítékai ellen irányulnak. Ezért joggal mondható, hogy a parancsok - miket előzőleg Mózesnek adtam - mind tartalmazzák az Isten és a felebaráti szeretet két parancsát, csak Mózes idejében szükséges volt az emberek hibáit egyenként is felsorolni, és ezért különféle parancsokat adtam, hogy visszavezessem az embereket az igazságosság állapotába, hogy mindenki azt tegye az embertársának, amit magának kívánna. Mert minden bűn a szeretet megsértése, és az emberiség bűnben élt Mózes idejében éppúgy, mint a földi vándorlásom idején. A szeretet elhidegült, az ember már nem tisztelte embertársát, semmi sem volt szent neki, sem a tulajdon, sem embertársa élete. Semmitől sem riadt vissza, mert Ellenfelem hatalmába került, és próféták által mindig újra és újra eléjük kellett tárnom tetteik bűnösségét, és életvitelük megváltoztatására buzdítanom őket.

Mindig és folyton a hiányzó szeretetről van szó. Mindig és újra meghirdetem isteni szeretettanításomat szolgáim és prófétáim által, ahogyan ez Mózes idejében történt, és ahogy magam tettem az ember Jézusként. Mindig támasztottam próféták, ahogyan ezután is mindig újra támasztok majd, akik az ijesztő véget meghirdetik az embereknek, mert letértek a helyes útról, mert elhidegült a szeretet, és a szeretetlen élet a legrettenetesebb következményeket vonja maga után, mind szellemileg, mind földi értelemben is. Mert a szeretet nélküli élet örök Rendem törvényébe ütközik, és az ilyen vétség ugyanakkor iszonyatos földi szükségben mutatkozik meg, és annak pusztulásában, amit a Rend felállítására teremttem.

A szeretet az egyetlen, amiben az isteni Rend fennáll, és a szeretet nélküli élet nem tud mást, mint örök Rendemet ellenezni - tehát ennek megfelelő a kihatása is. Az emberek azonban nem maradnak felvilágosítás nélkül arról, mit jelent az Isten és felebaráti szeretet parancsa. Ismételten felvilágosítást kapnak, hogy miben áll a lények tökéletlensége, és hogyan lehet azt megszüntetni. Ismételten a szeretet lesz kihangsúlyozva, mint az egyetlen gyógyító erő minden

egészségtelen dolog ellen, mint egyetlen világosság, ami szétoszlatja a sötétséget, mint egyetlen eszköz a velem való végérvényes egyesülésre.

A szeretet minden, és ti emberek erről értesültök követeim által, akik számotokra meghirdetik a vég borzalmait, amint ezt a parancsot figyelmen kívül hagyjátok, amint az isteni Rendet - amit mindig csak a szeretetben való éléssel lehet létrehozni - semmibe veszitek. Szeretet nélkül minden a halál merevségében marad, ami sötétséget, erőtlenséget, megkötöttséget jelent minden szelleminek, ami egykor világosságban, erőben és szabadságban lett teremtvé.

Csak a szeretet tudja helyreállítani ezt az egykori állapotot, ezért az Isten és felebaráti szeretetről szóló parancsom mindig és örökké az első és legfontosabb parancs, és az is marad. Próféták által ismételten hangosan meghirdetem, hogy szeretet nélkül senki sem tud boldog lenni, hogy csak a szeretet által lehet létrehozni a velem való egyesülést, mely összekapcsolódás örök boldogságot jelent, és újra visszahelyezem ősi állapotába.

Ezeket a profétákat hallgassátok meg, mert hangjuk különösen hangos és érthető a vég előtti utolsó időben, amikor a szeretet elhidegült az emberek közt, és ezért végéhez ér egy korszak, mert vissza kell állítani a törvényes Rendet, ahol majd a szeretet uralkodik, és a szeretetben minden boldog.

Ámen.

B.D.Nr:8473

1963.04.20.

A KÉNYSZERÍTETT PARANCS NEM ISTEN AKARATA

Az sem az én akaratom, hogy az emberek akadályozva legyenek saját döntésükben, hogy olyan parancsokat kapjanak, melyek szerint csak emberek által szabott határok között mozoghatnak. A szabad akarat döntő tényező az emberéletben, mert egyedül ez hozza meg a lélek kiérlelődését - de el is bukhat, mivel teljesen szabad.

Ha azonban megnyirbálják az akarat szabadságát, akkor azok az emberek vétkeznek, akik ezt teszik vele. Az ember azonban azzal az adománnyal bír, hogy használhatja az értelmét, és megszabadulhatna az akarat-kényszerítés béklyójától. De többnyire ezt nem meri megtenni az emberi előírásokkal szemben.

Viszont felteszem a kérdést: miért ennek a parancsnak tesztek oly buzgón eleget, miközben egyébként könnyen átléptek a parancsokon? Emberi részről oly sok mindent követelnek tőletek amit nem vesztek figyelembe - miért vagytok pont abban engedelmesekek, amikor azt kívánják tőletek, hogy feltétlenül elhiggyetek mindent, amit elétek tárnak? Miért nem szereztek magatoknak tiszta világosságot, mielőtt igazságként elfogadjátok a tanításokat? Milyen közömbösséggel lépitek át a tőlem kapott parancsokat, milyen langyosan viselkedtek a felebaráti szeretet parancsával szemben! Viszont az emberek által kibocsátott parancsoknak buzgón eleget tesztek. Pedig mennyivel több világosságot kapnátok, ha teljesítenétek

a szeretetparancsot! Minden fátyol lehullana szemetekről, ami eddig eltakarta az igazságot - és feltennétek a kérdést magatoknak: ki garantálja, hogy az a tiszta igazság, amit elétek tártak? Már a legkisebb kételkedés is azt jelenti, hogy megnyíltok a világosságnak, hogy igazságra vágyódtok, és ekkor ez a vágyatok is teljesíthető.

Akik az embert egyfajta kényszerállapotba helyezik, azok nagyot vétenek ellenem, aki minden teremtményemnek szabad akaratot adtam, és erről egykor számot is kell adniuk. Ez különösen fontos probléma, mivel a lélek felfelé fejlődéséről van szó, aminek feltétele a szabad akarat.

A szellemi érlelődést csak az a cselekedet támogathatja, amit szabad akaratból tesztek. A léleknek ezt a fejlődését ti akadályozzátok, amikor embertársatokat parancsok által kényszerállapotba helyezitek, miáltal lehetlenné teszitek számára a szabad döntést. Persze minden ember megszabadulhatna ettől a gyámkodástól, ha a legnagyobb komolysággal csak az igazsággal törődne. De szívesen elhárítja magáról a felelősséget, és megteszi, amit az emberek kívánnak tőle, és nem azt, amit én kívánok: hogy szeretetben éljen. Pedig a szeretetben való élés a szellem megvilágosodását hozza, és az ember akkor azt is tudja, hogy én soha nem lehetek olyan parancsok szerzője, amelyek korlátozzák az embert a szellemi szabadságában.

Ne fogadjatok el semmit, míg át nem gondoltátok, és kérjétek hozzá mindig segítségemet, hogy gondolkodásotok helyes legyen. Higgyétek el, örömtök lesz majd a gondolatokban, melyek a hozzám való bensőséges ima után felmerülnek bennetek, mert az az akaratom, hogy igazságban járjatok, és ezért az igazság iránti helyes érzést is szívetekbe helyezem. Így könnyen eloldódtok minden tévedéstől, amint engem igaz tanítómesternek ismertek el, és először hozzám jöttök, hogy felvilágosítást kapjatok. Ennek nem kell a szóbeli közlések formájában történnie, mert sokféle utam van, hogy az igazságot elvezessem hozzátok, és hogy ezt ti is elismerjétek igazságként. Úgy irányítom a gondolataitokat, hogy ezt a magatok gondolataként higgyétek, viszont igazságáról is teljesen meg legyetek győződve. Tehát tudjátok: az embertársnak nincs joga arra, hogy a magatok gondolkodását figyelmen kívül hagyja azzal, hogy megparancsolja, kételkedés nélkül fogadjátok el, amit tanít nektek.

Egyetlen embernek sem adtam meg ezt a jogot, hogy az akaratszabadságot megnyirbálja, hanem minden ember maga döntse el, mit fogad el, és mit utasít vissza. Hiszen egykor ezért maga felel, mivel a saját szellemi érlelődéséről van szó.

Ha azonban a szeretetparancs teljesítését minden elé helyezi, úgy szavatolt a kiérlelődése, mert magától jut el az igazságra. A Szellemi Birodalomba való belépéskor nem kell annyi tévedésével szembesülnie és azokról lemondania, mert már itt a földön erős világossággal rendelkezik, mely áthatol tévedései sötétségén.

Egyedül szeretetre van szükség a kiérlelődéshez és az igazságban való járáshoz is. Akiben azonban nincs szeretet, az nehezen talál ki a sötétségből, mert nem használnak neki az állítólagos

kegyelmi eszközök sem, amire az ember - aki nem áll az igazságban - olyan könnyen ráhagyatkozik.

Ámen.

B.D.Nr:8067

1967.12.22.

A SZERETETPARANCS JELENTŐSÉGE - ELHIDEGÜLT A SZERETET

A Földön ugyanaz a szükséghelyzet van, mint abban az időben, amikor elmentem, hogy világosságot vigyek az embereknek, és kimentsem őket a mély éjszakából, amibe szeretetem nélkül reménytelenül belemerültek volna.

Most ismét eljövök a Földre szavaimban, ismét világosságot gyújtok az embereknek, hogy az éjszaka sötétségéből kivezesse őket a nappal világosságára. Ismét magam beszélek az emberekhez, ahogyan tettem, mikor a Földön jártam. Az evangéliumot hozom nekik, az isteni szeretet-tanítást, mert tudom, hogy erőtlenségük, szellemi sötétségük oka a szeretet hiánya. A szeretet világosságot és erőt jelent mindenkinek aki gyakorolja, akinek életvitelét az Isten és felebaráti szeretet vezeti.

Az emberiség a legnagyobb szellemi szükségben van, mert nem veszi figyelembe amit hirdettem neki, figyelmen kívül hagyja szeretetparancsomat, és teljesen követője lett annak, akiből nyilvánvalóan hiányzik a szeretet. Ezt a szükségét nem lehet másképpen megszüntetni, csak a szeretetteljes életvitel által. De a szeretet meghidegült az emberek között, a szívek fölött Ellenfelem uralkodik, és mindig nagyobb szeretetlenségre ösztönzi őket. Ezért jöttem le szavaimmal az emberek közé, most is újra az emberek között járok a Földön, jelenvaló vagyok mindenkinek, aki meg akar hallgatni, és szívében felgyújtja a szeretetet.

A jelenlételemet újból és újból azzal igazolom, hogy megszólítalak benneteket, megbízásomból leírájátok szavaimat, és így hozzáférhetővé teszitek embertársaitoknak is, akik hallani akarják, és hisznek is beszédemnek. Mert szívükben ég a kis szeretetszíkra, és szívük felismer örök Isten- és Atyaként, aki gyermekeihez beszél. A nagy szellemi ínség késztet arra, hogy szóljak hozzátok, úgy mint egykor, amikor magam is az emberek között tartózkodtam, és hasonló módon megszólítottam őket. Kevesen ismertek fel akkor, és csak kevesen ismernek fel ma is. Mégis ugyanaz az Isten beszél hozzátok, aki öröktől való Teremtő és Isten, akinek a szeretetéből és hatalmából keletkeztetek, és mindörökké hozzá tartoztok. De ti emberek hangomat csak akkor hallhatjátok meg közvetlenül, ha úgy éltek, ahogy én éltem előttetek a Földön - ha a szeretetben éltek. Tehát ma éppúgy, mint akkor, meg kell hirdetnem az Isten és a felebaráti szeretet parancsát, meg kell mondanom szellemi sötétségetek és nagy ínségetek okát, és megmutatnom az utat, hogy kijussatok a szükségből. Meg kell magyaráznom a szeretetben eltöltött élet jelentőségét, és

figyelmeztetnem kell benneteket, hogy akaratom szerint éljeteK. Mert segíteni akarok, kimenteni benneteket a sötétségből és a halálból, életre akarok kelteni benneteket, ahol örülhettek a világosságnak és szabadságnak.

Ezért újra leszálok hozzátok szavaim által, és elhozom az isteni szeretettanítást, az Evangéliumot, a legtisztább formában. Hát ismerjeteK fel a szavakban, ami a magasból a Földre árad, és szívetekbe akar bejáratot találni. Mert akkor magam is lakást veheteK bennetek, jelenvaló lehetek nálatok, és megszólíthatlak. S ti pedig felismerheteK az Atya hangját, aki gyermekéhez beszél. Amit mondani akarok mindig újra ugyanaz lesz: szeresseteK engem mindenekfelett, és embertársaitokat, mint önmagatokat. Ebben van az egész életfeladat, hogy az önzetlenségben leélt szeretetet által engem megismerjeteK. Eleven hittel higgyeteK bennem, és most már elismeriteK Jézus Krisztust is a világ Megváltójaként és Isten fiaként, akiben megtestesültem,- és e hit által üdvözülteK.

Az eleven hit azonban a szeretetet függvénye, és ezért mindig csak a szeretettanomát hirdetem, és szavaim tartalma is az lesz, ami közvetlenül a magasból árad hozzátok. Szellemem tevékenysége hangozzon fel bennetek, amint magatok a szeretetben élteK. Szavaim a szeretetet tanítják, és jelenlétemről magatok is bizonyosságot szerezheteK önmagatokban, mert akkor beszélek hozzátok, és meg fogteK hallani.

A szellemi szükség meghátrál, az éjszaka átadja helyét a nappal világosságának, magatok telve leszteK világossággal, mert ekkor engem vontok magatokhoz, mivel a szeretet szeretetre vágyódik. Ekkor beteljesedik földi életetek célja: újra szeretetté válteK, és visszatérteK hozzám, akitől egykor kiindultateK.

Ámen.